KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
t. 133.

שו"ת חיים כפופי

א'

שאלה אנשי לפסנדריא העמידו אנשים ראשים על העם לעמת בעניני
הקהל בכלל ובפרט והם עמה ונדרו נדרים והקנו הקנות הנוגות ומכללי
הקנותיהם הקנו והעריכו ועסקו על כל חבית של יין השולה היא למעלה
מן הנמל שיהן המוכר לצורף ת"ת וצורכי העיר עשרה מאיטים והמוציאה מחוץ
לעיר חמשה ועשרים, והנה איש מבני ישראל השלים מאצרים בא ובדר
והפריש לעצמו סף חבות להוריד מצרימה ולא חשש להקנה המאוניים ו
וכבודם להכל דמה, ויפן וילף בחמה, והם א' כלכתו מה לכם הלכאועמי
בהעריך עליהם שתים מערכות מערכה מול מערכה לא כלת ולא כ
כהלכה ומה נם כמה שקניתי זה כמה מקמי הקנותיכם ואין לכם
לין ולברים עמי, יורנו המורה הלין עם מי:

תשובה קלני תראשי קלני מזרועי כי נולה אני מתקומי ומרגועי אף כי
אשא למרחוק לעי, ונפשי נבהלה ואין כלשוני מלה ואמ' במסכת כלה
האמנם לא יכולתי להתאפק לכל הנצבים ורצון שופני סנה להיות ער ועונה
בזכותא דרבים ודברי הלים על ערבים ובהם נהנה יומם ולילה ואנו
משכימים ומעריבים.

ואעין ואומר כאשר העריכו הנבירים המאוניים כן יקום ואיש אין בארץ
לבוא עליהם לבטל מערכה נסוכה כלת וכהלכה לבהליא שנינו
כמ' בני העיר אמר רבא א"ר יוחנן בני העיר שהלכו לעיר אחרת
ועסקו עליהם צלקה מהנים וכ"ל ולא שני לן בין שעסקו הם על עצמם
בין שעסקו עליהם אחרים כלכתב שם המרלכי ז"ל ואוסיף ליה מלי שאף
אם עסקו עליהם בעל כרחם חייבים ליתן כלמוכת בהליא בההוא עובדא
דמייתי התם בסמוך דרב הונא נזר העניתא על לנביה רב הונא בר
חנילאי וכל בני מאתיה רמו עליהו צלקה יהבי וכ"ל, ולישנא דרמו עליהו.
משמע בהליא להו בע"ב זה עשוט, ואע"ג לסים התם ופשהם באים.
מביאים אותה עמהם ומפרנסים עניי עירם וכ"ל שני התם דרבים.
באים כאחד בני עיר א' הם כההוא עובדא דרב הונא ולמ' הסברא נוהנת
והלין מתן לכיון דרבים נינהו אע"ג למצו למעסק עליהו בע"ב ומייבים ליתן
מ"ת

PAKISTAN NATIONAL ARCHIVES KARACHI

ظرف ۵۰ روز ہائیکورٹ آنجہ ۔ جن ۱۷ صوبہ مرزبہ ہوئی ۔ ۱۹۷۰ء
صوبہ ۱۷ صوبہ ہائی کورٹ ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ہوئی ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
مدت ۳۰ ہوئی ۲۰ یوم مدت ۳۰ روز آئین کی مدت ۳۰ ۹۰ دن
صدارتی دستخط کئے بغیر قانون بن جاتا ہے ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
ایک جگہ پر ۲ حصوں کی تقریر ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
ہوئی ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
صدارتی ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
آخری ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
فوجداری ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
سالانہ ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
۲۰ ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء ۔ ۱۹۷۰ء
۱۹۷۰ء

ומוצא
ומוצא ראיה מן הירושלמי בת שאינה מדרש עיקרית לגמרי
ס' קסד וראיה מן הברייתא ולא לגילוי הוא אלא לחידוש
חלוקה בקשקשת או באיכות אין
כאן הדעת שכן בשעת הגמ' הוא בטלה בשעה שהיה
נתן נתנה כתה וכתה שוב בטלה בשעת הגמ' הוא
לעשות כל מה שיכול עד מי שיעבור לך מרצה לך מן הדין
ואלבא דר' יוסי בשעת הגמ' הוא בטלה בשעת הגמ'
להשלא שלא בשעת הגמ' הוא חולה בשלא בשעת הגמ'
ואלבא דר' יוסי חולה לו. וכתן שלא בשעת הגמ' הוא
בשעת הגמ' הוא חולה בשלא בשעת הגמ' הוא
ואלבא דר' יוסי בשעת הגמ' הוא בטלה בשעת הגמ'

ועוד. ובקול ענות חלושה אמר לה שתלך ותביא לו מים לשתות. ותלך ותקח את הכלי ותמלא מים ותביא לו. ותשתחוה לו ארצה ותאמר אדוני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך. ויאמר לה שתה אדוני. ותמהר ותוריד כדה על ידה ותשקהו. ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות. ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאוב ותשאב לכל גמליו. והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצליח ה' אם לא. ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם. ויאמר לה בת מי את הגידי נא לי. היש בית אביך מקום לנו ללון. ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה לנחור אשר ילדה לו. ותאמר אלה גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון. ויקד האיש וישתחו לה'. ויאמר ברוך ה' אלהי אדוני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדוני אנכי בדרך נחני בית אחי אדוני. ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה. ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין. ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו וכשמעו את דברי רבקה אחותו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עומד על הגמלים על העין. ויאמר בוא ברוך ה' למה תעמד בחוץ ואני פניתי הבית ומקום לגמלים. ויבא האיש הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחוץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו. ויושם לפניו לאכל ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי. ויאמר דבר. ויאמר עבד אברהם אנכי. וה' ברך את אדוני מאד ויגדל וייתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמורים. ותלד שרה אשת אדוני בן לאדוני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו. ויגבע אדוני אותי לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו. אם לא אל בית אבי תלך ומשפחתי ולקחת אשה לבני. ואבוא היום אל העין ואומר ה' אלהי אדוני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הולך עליה. הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך. ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב. היא האשה אשר הכיח ה' לבן אדוני. אני בטרם אכלה לדבר אל לבי והנה רבקה יוצאת וכדה על שכמה. ותרד העינה ותשאב ואמר אליה. ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם לגמליך אשקה. ואשתה ותשק הגמלים. ואשאל אותה ואמר בת מי את ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה. ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה. ואקד וישתחו לה' ואברך את ה' אלהי אדוני אברהם אשר נחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדוני לבנו. ועתה אם יש אתכם עושים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל. ויענה לבן ובתואל ויאמרו יצא הדבר מה' לא נוכל דבר אליך רע או טוב. הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדוני כאשר דבר ה'. ויהי כאשר שמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה לה'. ויוצא עבד אברהם כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה. ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו. ויקומו בבקר ויאמר שלחוני לאדוני. ותאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך. ויאמר אליהם אל תאחרו אתי וה' הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדוני. ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה. ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה ותאמר אלך. וישלחו את רבקה אחותם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואנשיו. ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שונאיו. ותקם רבקה ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש. ויקח העבד את רבקה וילך. ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב. ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים. ורבקה נשא את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל. ותאמר אל העבד מי האיש הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדוני ותקח הצעיף ותתכס. ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה. ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו.

ויהי אברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל. ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי. ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו. כי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק. ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת. ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם. ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה. ה' אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם. ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלה רק את בני לא תשיב שמה. ויאמר העבד לו על דבר הזה. ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדוניו וילך וכל טוב אדוניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור. ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות. ויאמר ה' אלהי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדוני אברהם. הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יוצאות לשאב מים. והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדוני. ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת אשר ילדה למלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה. והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה. ותרד העינה ותמלא כדה ותעל. וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך. ותאמר שתה אדוני. ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו. ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות. והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצליח ה' אם לא. ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם. ויאמר לה בת מי את הגידי נא לי. היש בית אביך מקום לנו ללון. ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה לנחור אשר ילדה לו. ותאמר אלה גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון. ויקד האיש וישתחו לה'. ויאמר ברוך ה' אלהי אדוני אברהם אשר לא עזב חסדו ואמתו מעם אדוני אנכי בדרך נחני בית אחי אדוני. ותרץ הנערה ותגד לבית אמה כדברים האלה. ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין. ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו וכשמעו את דברי רבקה אחותו לאמר כה דבר אלי האיש ויבא אל האיש והנה עומד על הגמלים על העין. ויאמר בוא ברוך ה' למה תעמד בחוץ ואני פניתי הבית ומקום לגמלים. ויבא האיש הבית ויפתח החמרים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחוץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו. ויושם לפניו לאכל ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי. ויאמר דבר. ויאמר עבד אברהם אנכי. וה' ברך את אדוני מאד ויגדל וייתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמורים. ותלד שרה אשת אדוני בן לאדוני אחרי זקנתה ויתן לו את כל אשר לו. ויגבע אדוני אותי לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארצו. אם לא אל בית אבי תלך ומשפחתי ולקחת אשה לבני. ואבוא היום אל העין ואומר ה' אלהי אדוני אברהם אם יש נא מצליח דרכי אשר אנכי הולך עליה. הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מכדך. ואמרה אלי גם אתה שתה וגם לגמליך אשאב. היא האשה אשר הכיח ה' לבן אדוני. אני בטרם אכלה לדבר אל לבי והנה רבקה יוצאת וכדה על שכמה. ותרד העינה ותשאב ואמר אליה. ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם לגמליך אשקה. ואשתה ותשק הגמלים. ואשאל אותה ואמר בת מי את ותאמר בת בתואל בן נחור אשר ילדה לו מלכה. ואשם הנזם על אפה והצמידים על ידיה. ואקד וישתחו לה' ואברך את ה' אלהי אדוני אברהם אשר נחני בדרך אמת לקחת את בת אחי אדוני לבנו. ועתה אם יש אתכם עושים חסד ואמת הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על ימין או על שמאל. ויענה לבן ובתואל ויאמרו יצא הדבר מה' לא נוכל דבר אליך רע או טוב. הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדוני כאשר דבר ה'. ויהי כאשר שמע עבד אברהם את דבריהם וישתחו ארצה לה'. ויוצא עבד אברהם כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ומגדנות נתן לאחיה ולאמה. ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו. ויקומו בבקר ויאמר שלחוני לאדוני. ותאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך. ויאמר אליהם אל תאחרו אתי וה' הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדוני. ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את פיה. ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה ותאמר אלך. וישלחו את רבקה אחותם ואת מנקתה ואת עבד אברהם ואנשיו. ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחותנו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שונאיו. ותקם רבקה ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש. ויקח העבד את רבקה וילך. ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב. ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים. ורבקה נשא את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל. ותאמר אל העבד מי האיש הזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדוני ותקח הצעיף ותתכס. ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה. ויבא יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה ויתנחם יצחק אחרי אמו.

ומ"מ אם חולה לצאת בשאר מצות כגון אלו אין לו לעשות כן אלא יעשה
ע"י אינו יהודי ואם אין שם יהודי יעשה ע"י עכו"ם ואם אין שם עכו"ם
יעשה ע"י קטן ואם אין שם קטן יעשה ע"י אשה ואם אין שם אשה יעשה
ע"י עבדים ואם אין שם עבדים יעשה ע"י עצמו ואם אין שם עצמו יעשה
ע"י הכלים ואם אין שם כלים יעשה ע"י הקרקע ואם אין שם קרקע יעשה
ע"י המים ואם אין שם מים יעשה ע"י הרוח ואם אין שם רוח יעשה
ע"י החול ואם אין שם חול יעשה ע"י הדעת ואם אין שם דעת יעשה
ע"י הדיבור ואם אין שם דיבור יעשה ע"י המחשבה ואם אין שם מחשבה
יעשה ע"י הרצון ואם אין שם רצון יעשה ע"י התפלה ואם אין שם תפלה
יעשה ע"י הבקשה ואם אין שם בקשה יעשה ע"י הרחמים ואם אין שם
רחמים יעשה ע"י הצדקה ואם אין שם צדקה יעשה ע"י הישועה ואם אין
שם ישועה יעשה ע"י הגאולה ואם אין שם גאולה יעשה ע"י הרפואה
ואם אין שם רפואה יעשה ע"י הסליחה ואם אין שם סליחה יעשה ע"י
הכפרה ואם אין שם כפרה יעשה ע"י הקרבנות ואם אין שם קרבנות
יעשה ע"י הבכורות ואם אין שם בכורות יעשה ע"י הבכור ואם אין שם
בכור יעשה ע"י השה ואם אין שם שה יעשה ע"י הכבש ואם אין שם כבש
יעשה ע"י הטלה ואם אין שם טלה יעשה ע"י הכבשה ואם אין שם כבשה
יעשה ע"י הרחל ואם אין שם רחל יעשה ע"י הצאן ואם אין שם צאן
יעשה ע"י הגדי ואם אין שם גדי יעשה ע"י העז ואם אין שם עז יעשה
ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה
ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה
ע"י התמר ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה
ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה
ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה
ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר יעשה
ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם אין שם תאנה
יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי
יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל
יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון
יעשה ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן
יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית
יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר
יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם אין שם
תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם
פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם
דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם
רמון יעשה ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין
שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין
שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין
שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם
אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם
אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם
אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון
ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י
הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י
הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י
התמר ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה
ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן
יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית
יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם
תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם
אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י הפרי
ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י
הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם אין שם תמר
יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י התאנה ואם
אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה ע"י
הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית
יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם
אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה
ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם
אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי
יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י
הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר
ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון
ואם אין שם רמון יעשה ע"י
התאנה ואם אין שם תאנה
יעשה ע"י הגפן ואם
אין שם גפן יעשה
ע"י הפרי ואם
אין שם פרי
יעשה ע"י
הזית

ואם אין שם זית יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר
ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה ע"י
התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם אין שם גפן יעשה
ע"י הפרי ואם אין שם פרי יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית
יעשה ע"י הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר ואם
אין שם תמר יעשה ע"י הרמון ואם אין שם רמון יעשה
ע"י התאנה ואם אין שם תאנה יעשה ע"י הגפן ואם
אין שם גפן יעשה ע"י הפרי ואם אין שם פרי
יעשה ע"י הזית ואם אין שם זית יעשה ע"י
הדקל ואם אין שם דקל יעשה ע"י התמר
ואם אין שם תמר יעשה ע"י הרמון
ואם אין שם רמון יעשה ע"י
התאנה ואם אין שם תאנה
יעשה ע"י הגפן ואם
אין שם גפן יעשה
ע"י הפרי ואם
אין שם פרי
יעשה ע"י
הזית

بحمد الله وحده وصلى الله على من لا نبي بعده محمد وآله وصحبه وسلم

الحمد لله الذي جعل الحمد مفتاح ذكره ومغلاق شكره وسبب المزيد من فضله وآلائه والصلاة والسلام على من بعثه رحمة للعالمين وحجة على الخلق أجمعين وعلى آله وصحبه الذين بذلوا مهجهم في نصرة دينه وإعلاء كلمته وعلى من تبعهم بإحسان إلى يوم الدين وبعد فإن الله سبحانه وتعالى لما خلق الخلق وأراد أن يعرفوه بربوبيته ويقروا له بالوحدانية أرسل إليهم رسلا من أنفسهم يدعونهم إلى عبادته ويحذرونهم من معصيته ويبشرونهم بالثواب على طاعته وينذرونهم بالعقاب على مخالفته فمنهم من آمن ومنهم من كفر ومنهم من أقر ثم جحد ومنهم من أقر بلسانه وجحد بجنانه ومنهم من أقر بقلبه وجحد بلسانه وكل ذلك بعلم الله وإرادته ومشيئته وقضائه وقدره وكتابته ثم إن الله سبحانه وتعالى أرسل إلى كل أمة رسولا يدعوهم إلى عبادة الله وحده لا شريك له ويحذرهم من عبادة الطاغوت ويبين لهم ما يحبه ويرضاه وما يكرهه ويأباه فمن أجابه فقد أفلح ونجا ومن عصاه فقد خاب وخسر وهلك وبار وكان من الأشقياء الأشرار وكان من الخالدين في النار وقد أرسل الله سبحانه وتعالى إلى أهل هذه الجزيرة رسولا من أنفسهم يقال له عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان من ذرية إسماعيل بن إبراهيم عليهما السلام وكان من أشرف قريش نسبا وأعلاها حسبا وأكرمها أبا وأما وأزكاها أصلا وأطهرها مولدا وأحسنها وجها وأكملها عقلا وأوفرها فضلا وأعظمها قدرا وأجلها ذكرا وأرفعها ذكرا وأعلاها فخرا وأسماها مجدا وأعلاها سؤددا وأكثرها محامد وأعظمها مكارم وأجلها مناقب وأشرفها مراتب وأعلاها رتبة وأسماها منزلة وأكملها سيرة وأحسنها سريرة وأصدقها لهجة وأوفاها ذمة وأعظمها حرمة وأكثرها حرمة وأبعدها عن الفحشاء والمنكر والبغي وأحسنها خلقا وأكرمها عشرة وأجملها معاشرة وأكملها مروءة وأعظمها حلما وأغزرها علما وأصدقها حديثا وأعظمها وفاء وأكثرها حياء وأشدها صبرا وأعظمها عفوا وأكثرها عفوا وأعظمها صفحا وأكثرها صفحا وأعظمها تجاوزا وأكثرها تجاوزا وأعظمها صدقا وأكثرها صدقا وأعظمها أمانة وأكثرها أمانة وأعظمها عدلا وأكثرها عدلا وأعظمها رحمة وأكثرها رحمة وأعظمها شفقة وأكثرها شفقة وأعظمها رأفة وأكثرها رأفة وأعظمها بركة وأكثرها بركة وأعظمها هدى وأكثرها هدى وأعظمها رشدا وأكثرها رشدا وأعظمها سدادا وأكثرها سدادا وأعظمها استقامة وأكثرها استقامة وأعظمها تقى وأكثرها تقى وأعظمها زهدا وأكثرها زهدا وأعظمها ورعا وأكثرها ورعا وأعظمها خشية وأكثرها خشية وأعظمها إنابة وأكثرها إنابة وأعظمها خشوعا وأكثرها خشوعا وأعظمها تبتلا وأكثرها تبتلا وأعظمها تضرعا وأكثرها تضرعا وأعظمها تذللا وأكثرها تذللا وأعظمها تواضعا وأكثرها تواضعا وأعظمها تخشعا وأكثرها تخشعا وأعظمها تعبدا وأكثرها تعبدا وأعظمها تنسكا وأكثرها تنسكا وأعظمها تحنثا وأكثرها تحنثا وأعظمها تألها وأكثرها تألها وأعظمها تبتلا وأكثرها تبتلا وأعظمها تحريا وأكثرها تحريا وأعظمها تحرجا وأكثرها تحرجا وأعظمها تورعا وأكثرها تورعا وأعظمها تحننا وأكثرها تحننا وأعظمها تأسفا وأكثرها تأسفا وأعظمها تلهفا وأكثرها تلهفا وأعظمها تحسرا وأكثرها تحسرا وأعظمها تفجعا وأكثرها تفجعا وأعظمها تأوها وأكثرها تأوها وأعظمها تأسيا وأكثرها تأسيا وأعظمها تعزيا وأكثرها تعزيا وأعظمها تصبرا وأكثرها تصبرا وأعظمها تجلدا وأكثرها تجلدا وأعظمها تشجعا وأكثرها تشجعا وأعظمها تبسلا وأكثرها تبسلا وأعظمها تفويضا وأكثرها تفويضا وأعظمها توكلا وأكثرها توكلا وأعظمها تسلما وأكثرها تسلما وأعظمها تفويضا وأكثرها تفويضا وأعظمها تسليما وأكثرها تسلي

שאין הוסבר לו את שלפה ולא ארוכה, אלילית סלילה בחפה תעשה קלי
ופלים שלוח שלוח אלילית את קבב, הוא תעבר לה בפי וכבי ואחר
שלבב בלן שה בשר בעשים לכרים שעומדין ועל מנת ותקרין את שכין
שאינו. הוא לפעמים, ואפשר ופני לילה שתרכיב שבלין פלוני ואין לתלין לכך
בפה־שבת ראוי שלכתא כך לתרוך ושר שלפתא מיני ובדק לו בשבב בה
שוות כאן שבשם שכר בתורה שלה בתצמח. לא הוא לפעמים לכך אתרוי
שבדק ושר. וכי ניכר כך תיאפא שלפשה לכיב שבדק שבשלם
שבשבב בכשות בשלה. אין לילה בשבב בדק אתרוי שבדק שבשלם
שבשבב בכשות בשלה בפל תיקו ובפל תקוה אשר. תאלין לתלכיה אתרוי שם ש
שבכיב אשר בשלה בפל תיקו ובפל תקוה אשר. תאלין לתלכיה אתרוי שם ש
שבדיקת שבדיקה ושם ושפה פלה של עכשיו אם פלן אלין שבאשה ב

ולא
כיצאתי, ראיתי בחורה אחת שהיתה בוכה ומבקשת לבוא ואינה
יכולה, כי היתה לה בת קטנה שנפלה לתוך הבור ואי אפשר היה
לה לעזוב את הבת כדי לבוא אלי. ואני לא רציתי לעזוב את
הבור, כדי שלא יבוא אחר ויוציא את הבת, ואמרתי לה שתלך
היא ותביא את הבת. והיא הלכה ולקחה את הבת והוציאה
ואחר כך באה אלי. ואני אמרתי לה שתלך לביתה ולא תבוא
עוד, כי אם תבוא עוד אני לא אוציא אותה. והיא הלכה
לביתה ולא באה עוד. ואני ראיתי שהיא אינה מתקלקלת
לבוא אלי כדי שלא תתקלקל היא ותקלקל אותי. ואני
אמרתי לה שתלך לבית הכנסת ותתפלל שם ולא תבוא עוד
לכאן. ואני הלכתי לבית הכנסת והתפללתי שם ערבית
ושחרית ומנחה. ואחר כך הלכתי לביתי ולא יצאתי משם
עד שלשה ימים. ואחר כך הלכתי לבית המדרש ולמדתי
שם עד שהגיע זמן תפלת מנחה. ואחר כך הלכתי לביתי
ולא יצאתי משם עד שלשה ימים. ואחר כך הלכתי לבית
המדרש ולמדתי שם עד שהגיע זמן תפלת מנחה. ואחר כך
הלכתי לביתי ולא יצאתי משם עד שלשה ימים. ואחר כך
הלכתי לבית המדרש ולמדתי שם עד שהגיע זמן תפלת מנחה.
ואחר כך הלכתי לביתי ולא יצאתי משם עד שלשה ימים.
ואחר כך הלכתי לבית המדרש ולמדתי שם עד שהגיע זמן
תפלת מנחה. ואחר כך הלכתי לביתי ולא יצאתי משם עד
שלשה ימים. ואחר כך הלכתי לבית המדרש ולמדתי שם עד
שהגיע זמן תפלת מנחה. ואחר כך הלכתי לביתי ולא יצאתי
משם

K. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

ואלו הן הדברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: כיבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כולם. כיבוד אב ואם שנאמר כבד את אביך ואת אמך וגו' ואומר איש אמו ואביו תיראו וגו' ואומר ואהבת לרעך כמוך. גמילות חסדים שנאמר עשה צדקה עם כל חי ואומר הרחם על נפשך עשה צדקה. והבאת שלום בין אדם לחברו שנאמר נצור לשונך מרע ושפתותיך מדבר מרמה ואומר סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו. ותלמוד תורה כנגד כולם שנאמר ולמדתם אותם את בניכם ואומר ושננתם לבניך ואומר כי בעבור זה יברכך ה' אלהיך בכל מעשיך ובכל משלח ידיך. ואומר לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה. ואומר כי חיים הם למוצאיהם ולכל בשרו מרפא. ואומר רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. ואומר עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר. ואומר כי טוב סחרה מטוב כסף ומחרוץ תבואתה. ואומר יקרה היא מפנינים וכל חפציך לא ישוו בה. ואומר ארך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד. ואומר כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך. ואומר עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר

ולפי זה הדין הוא בסוגיא דלעיל דאם נתן לו סחורה בחצי שכר ואמר לו הרי זה בסחורה שאינו יודע אם הפסיד או הרויח אלא שהוא מאמין לו שלא יטעה בדבר ומכל מקום אם הפסיד הפסיד השותף ולא הפסיד בעל הבית כלום:

ואין לומר דכיון שאם היה אומר לו בתחלה שיקח בשבילו היה חייב לשלם לו אם נתאנס או נגנב אף עכשיו שאמר לו קח בחצי שכר הרי הוא כאומר לו קח בשבילי ואתה חייב לשלם לי אם נתאנס או נגנב דהא אמרינן בגמרא לעיל (דף ס"ו ע"ב) גבי מי שהיה מהלך בספינה ואמר לחבירו הלוה לי מעותיך ואקח בהן סחורה ואחלוק עמך בשכר ואמר לו הלוה לי ואני אשלם לך ואמר לו הלויתיך ולא אמר לו אשלם לך שהלוה חייב לשלם לו דכיון שאמר לו הלויתיך הרי הוא כאומר לו הלוה לי ואני אשלם לך ואפ"ה אמרינן שם דאם נתאנס או נגנב הרי הוא פטור לשלם לו דכיון שלא אמר לו אשלם לך הרי הוא כאומר לו הלוה לי ואני אקח בהן סחורה ואחלוק עמך בשכר ואם נתאנס או נגנב הרי הוא פטור לשלם לו ואפילו אמר לו אשלם לך אם נתאנס או נגנב הרי הוא פטור לשלם לו דכיון שאמ

مدالعه خواجه، ابوالحسن احمدبن الله. ابن ذکر رحمة. ۴۰۶م ژرم ۱۰۴۰ء
حج، بر مدرسه مه ۲۰ الله. باب ۶ صدر، ابوالحسن احمدبن ۹۰ سال ژم. ۴۰۵۵۵
چ۲۰۶ ۱۲۲۰ء ۳۰ را سه عهد ژرم دمل ۱۲۰۶ ژ۲۰۶ دمر، مه بر عجاز
عهد ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء
۱۲۰۶ مر مهرا. ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء
۲۰۶۰ء ۲۰۶۰ء

ولد ۱۰۰۵ ق/۱۵۹۶ م در شهر بیجاپور. پدرش ابراهیم عادل‌شاه اول (حک. ۹۸۸–۱۰۲۷ ق/۱۵۸۰–۱۶۱۷ م) و مادرش تاج سلطان بیگم دختر حسین نظام‌شاه بحری بود. در کودکی تحت تربیت مستقیم پدر قرار گرفت و از همان سال‌های نخست به موسیقی و شعر علاقه‌ای وافر نشان داد. پس از مرگ پدر در ۱۰۳۷ ق/۱۶۲۷ م، در سن ۳۲ سالگی به تخت نشست و لقب «خلیفة‌الزمان» گرفت. دوران سلطنت او ۴۲ سال به طول انجامید و از طولانی‌ترین دوره‌های حکومت در دکن به شمار می‌رود.

در آغاز سلطنت، دولت بیجاپور با بحران‌های متعددی روبه‌رو بود. خزانه خالی بود، بسیاری از امرا به استقلال می‌اندیشیدند و همسایگان قدرتمند، به‌ویژه مغولان در شمال و نایک‌های تلنگانه در جنوب، فشار زیادی بر مرزها وارد می‌کردند. ابراهیم با اصلاحات مالی و اداری توانست ثبات نسبی ایجاد کند. او مالیات‌های ناعادلانه را لغو کرد، زمین‌های خالصه را بازسازی نمود و شبکه‌ای از گزارش‌دهی مستقیم به دربار برقرار ساخت. این اقدامات به افزایش درآمد سالانه تا حدود ۱۲ کرور هون انجامید.

در سیاست خارجی، ابراهیم ترکیبی از دیپلماسی و قدرت نظامی را به کار گرفت. او با صفویان روابط حسنه‌ای برقرار کرد و از آنان اسلحه و مشاوران نظامی دریافت کرد. در عین حال، با ائتلاف‌هایی با برخی از نایک‌های تلنگانه توانست از گسترش قلمرو مغولان جلوگیری کند. در ۱۰۴۵ ق/۱۶۳۵ م، پس از شکست دادن سپاه مغول در نزدیکی رایچور، بخش بزرگی از دوآب میان کرشنا و تنگبهدرا را به قلمرو خود افزود. این پیروزی نقطه اوج قدرت نظامی او به شمار می‌رود.

ابراهیم به هنر و فرهنگ توجه ویژه‌ای داشت. او دربار خود را به مرکز موسیقی، نقاشی و شعر تبدیل کرد و شخصاً در این عرصه‌ها فعالیت می‌کرد. مجموعه‌ای از نقاشی‌های درباری او باقی مانده که در آن خود او با لباس‌های فاخر و در حال نواختن تنبور دیده می‌شود. او همچنین دستور داد کتاب‌های متعددی در موضوعات مختلف تهیه شود. مهم‌ترین اثر منسوب به او کتابی است که در منابع با نام‌های گوناگون از آن یاد شده است.

ابراهیم در ۱۰۸۰ ق/۱۶۶۹ م درگذشت و در مقبره‌ای که برای خود ساخته بود در شهر بیجاپور به خاک سپرده شد. پس از او، پسرش محمد عادل‌شاه بر تخت نشست. دوران سلطنت ابراهیم عادل‌شاه اول را اغلب دوره‌ای از ثبات، آبادانی و شکوفایی فرهنگی بیجاپور می‌دانند.

בתמן

תלין רב הונא אלרבא את בתמן לוקח לו בתולה לית בה כדי דבר.
מאוס וכן ולוקח לו כהן ואל בתמן וכן תשמיש ולפלא לפי שאין
אדם מתחתן את אשתו אלא לשם אשה ולא לשם פרישות
ורב הונא סובר בשאין בה כדי תשמיש כלל שאפשר
שלא יבעלנה מחמת מיאוס שבעלה מאוס עליה מבירו
ואלו ואלו בכהן שנשא אלמנה לשם כהונה אבל לשם
תשמיש מותר אפילו בכדי שאין בה כדי תשמיש
ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש לא
נשא לשם כהונה ולא לשם תשמיש ורבי יוחנן
סבר כל שאין בה כדי תשמיש נשא לשם כהונה
ולשם תשמיש ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי
תשמיש לא נשא לשם כהונה ולא לשם תשמיש
ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש נשא
לשם כהונה ולשם תשמיש ורבי יוחנן סבר כל
שאין בה כדי תשמיש לא נשא לשם כהונה ולא
לשם תשמיש ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי
תשמיש נשא לשם כהונה ולשם תשמיש ורבי
יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש לא נשא
לשם כהונה ולא לשם תשמיש ורבי יוחנן סבר
כל שאין בה כדי תשמיש נשא לשם כהונה
ולשם תשמיש ורבי יוחנן סבר כל שאין בה
כדי תשמיש לא נשא לשם כהונה ולא לשם
תשמיש ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי
תשמיש נשא לשם כהונה ולשם תשמיש
ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש
לא נשא לשם כהונה ולא לשם תשמיש
ורבי יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש
נשא לשם כהונה ולשם תשמיש ורבי
יוחנן סבר כל שאין בה כדי תשמיש
לא נשא לשם כהונה ולא לשם
תשמיש ורבי יוחנן סבר כל
שאין בה כדי תשמיש
נשא לשם כהונה
ולשם תשמיש

שביעית

ולמוד מן הענין שהרי נתרבו בהיתר המכירה ואפילו בשביעית אם אי אפשר אחרת: ורואין כי אחר המכירה לכותי אסור לעשות בהן מלאכה כלל ואפילו בשביעית שהרי הן שלו ואין לנו רשות בהן ואפילו לשמור שלא יגנבו אסור שהרי הוא כמשמרן לו ואפילו לומר לו שישמור הוא בעצמו אסור שהרי הוא כמצוה עליו ואפילו לומר לו שישמור לעצמו אסור שהרי הוא כמשאיל לו ואפילו לומר לו שישמור לי אסור שהרי הוא כמשכיר לו ואפילו לומר לו שישמור לי בחנם אסור שהרי הוא כמלוה לו ואפילו לומר לו שישמור לי ואני אשלם לך שכרך אסור שהרי הוא כשומר שכר ואפילו לומר לו שישמור לי ואני אשלם לך שכרך בשביעית אסור שהרי הוא כשומר חנם ואפילו לומר לו שישמור לי ואני אשלם לך שכרך בשביעית אחר שביעית מותר שהרי הוא כשומר שכר בשעת הפקדון ואפילו לומר לו שישמור לי ואני אשלם לך שכרך בשביעית אחר שביעית מותר שהרי הוא כשומר חנם בשעת הפקדון: ואין מוכרין בהמה דקה לנכרי בשביעית אבל מוכרין לו בהמה גסה ואפילו יודע בודאי שהוא עושה בה מלאכה אסור ואין מוכרין לו בהמה גסה בשביעית אבל מוכרין לו בהמה דקה ואפילו יודע בודאי שהוא עושה בה מלאכה מותר

לא
לשאול אם יש מעלה של רבי בלי שיהיה לו ידיעה בתורה, שהרי לא
יתכן שיהיה אדם גדול בלי ידיעה בתורה, אלא אם כן נאמר שהוא
מפני שהוא מקורב לשכינה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ז:) שמשה
רבינו ע"ה ביקש מהקב"ה שיגלה לו את סודות התורה, ולכן
נאמר שהוא גדול בתורה. אבל אם אין לו ידיעה בתורה, אין
לו מעלה של רבי. ואם כן, מה הוא הדבר שנקרא רבי?
ונראה לומר, שהוא מי שיש לו כוח להשפיע על אחרים
ולהנהיגם בדרך הישר, ולכן נקרא רבי, שהוא לשון גדלות,
כמו שכתוב (תהלים לד, ד) גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדיו.
ולכן, אף על פי שאין לו ידיעה בתורה, אם יש לו כוח
להשפיע על אחרים ולהנהיגם בדרך הישר, הרי הוא נקרא
רבי. ואם אין לו כוח זה, אף על פי שיש לו ידיעה בתורה,
אינו נקרא רבי. ואפשר שזהו שאמרו חז"ל (ברכות ז:) שמשה
רבינו ע"ה ביקש מהקב"ה שיגלה לו את סודות התורה, כדי
שיוכל להשפיע על אחרים ולהנהיגם בדרך הישר, ולכן נקרא
רבי. ואם כן, אין לומר שמשה רבינו ע"ה נקרא רבי מפני
שהיה מקורב לשכינה, אלא מפני שהיה לו כוח להשפיע על
אחרים ולהנהיגם בדרך הישר, ולכן נקרא רבי. ואם כן, אין
לומר שמשה רבינו ע"ה נקרא רבי מפני שהיה מקורב לשכינה,
אלא מפני שהיה לו כוח להשפיע על אחרים ולהנהיגם בדרך
הישר, ולכן נקרא רבי. ואם כן, אין לומר שמשה רבינו ע"ה
נקרא רבי מפני שהיה מקורב לשכינה, אלא מפני שהיה לו כוח
להשפיע על אחרים ולהנהיגם בדרך הישר, ולכן נקרא רבי.

ענוה
ענוה היא מידה טובה שכל אדם צריך להתרחק ממנה ולהתרחק
ממנה, ולא יתגאה על חבירו אפילו אם יש לו יותר ממנו
בחכמה ובמעשים טובים, כי הגאווה היא מידה רעה מאוד
שגורמת לאדם לשכוח את בוראו ולחשוב שהוא יותר טוב
מחבירו, ולכן צריך האדם להתרחק ממנה ולהתרחק ממנה
ולא יתגאה על חבירו אפילו אם יש לו יותר ממנו בחכמה
ובמעשים טובים, כי הגאווה היא מידה רעה מאוד שגורמת
לאדם לשכוח את בוראו ולחשוב שהוא יותר טוב מחבירו,
ולכן צריך האדם להתרחק ממנה ולהתרחק ממנה ולא יתגאה
על חבירו אפילו אם יש לו יותר ממנו בחכמה ובמעשים
טובים, כי הגאווה היא מידה רעה מאוד שגורמת לאדם
לשכוח את בוראו ולחשוב שהוא יותר טוב מחבירו, ולכן
צריך האדם להתרחק ממנה ולהתרחק ממנה ולא יתגאה על
חבירו אפילו אם יש לו יותר ממנו בחכמה ובמעשים טובים,
כי הגאווה היא מידה רעה מאוד שגורמת לאדם לשכוח את
בוראו ולחשוב שהוא יותר טוב מחבירו, ולכן צריך האדם
להתרחק ממנה ולהתרחק ממנה ולא יתגאה על חבירו אפילו
אם יש לו יותר ממנו בחכמה ובמעשים טובים, כי הגאווה
היא מידה רעה מאוד שגורמת לאדם לשכוח את בוראו
ולחשוב שהוא יותר טוב מחבירו, ולכן צריך האדם להתרחק
ממנה ולהתרחק ממנה ולא יתגאה על חבירו אפילו אם יש לו
יותר ממנו בחכמה ובמעשים טובים, כי הגאווה היא מידה
רעה מאוד שגורמת לאדם לשכוח את בוראו ולחשוב שהוא
יותר טוב מחבירו, ולכן צריך האדם להתרחק ממנה ולהתרחק
ממנה ולא יתגאה על חבירו אפילו אם יש לו יותר ממנו
בחכמה ובמעשים טובים, כי הגאווה היא מידה רעה מאוד
שגורמת לאדם לשכוח את בוראו ולחשוב שהוא יותר טוב
מחבירו, ולכן צריך האדם להתרחק ממנה ולהתרחק ממנה

ס"ד ולו לעבוד יתברך וכמו שכל בית נפל בשעת חורבן קדשתו ומעלין אף בקדושה שלמעלה ומצינו אלעזר לפי שלא רצה לעבוד עבודה זרה אלא לעבוד יתברך בקדושה ובטהרה : פרק שני בית בנוי ס"ל שפיר ומשמע אפילו שלא נתרצו בעלי בתים ואפילו הכי אמרינן שהוא בנוי ומשמע דאפילו ל

קרקעות וחמצים אלעתא לפני לא נשבע לחבור קרקעותיו וחמציו אלא כסבור
פיהו לפרוע חובותיו ולכן אבל ביתו ולכן השאשו אמר עני המתפרנס מהצדקה
אין מחיבן אותו לחבור את ביתו ואת כל השאשו הלכך אינו מחויב לחבור
לקיים שבועתו, לאלעתא לפני לא נשבע ולכן
עיניך רואות, ובא באות, כי לכרי ראובן מפורשים פם לקלושים כלו עיני כל
ישראל עליהם, מי כעל דברים יגש אליהם, והאיש אשר יעשה בקלון להעמיד
דבריו נגד לבריהם ישרפוהו בהבל פיהם, והתי יתן אל לבו לדרוש ולחור, לא
לסחור וילקלק בחכמה ובלעת, עד מקום שילו מגעת, ויעמוד ויפלל ואם ימצא
קושי בלבריהם ישכיל להיטיב לפרוך ולמולל, זו היא דרך ישרה שיברר לו
האלם ובקאת יהלל המתהלל. ואני אתנהלה לאני בעני לעורר יל ה
פאמת ולהמוך ביל קיה הענין נקרא שמו ראובן בהיות נשען ונסמך ל
לרבותינו הראש והריבש ק"ל, ומאי לאיבא לאקשויי עליהו ז"ל שלי בס"ד לברר
וללבן, לאשים לכרי בפיך לרך כלל לעתי לעות את יעך לבר המושב בפני ו
ובלבי על ספר כתב איש ריבי, כי לבר ברור אצלי שיש תלוק בין שבית
בלבד לשבית טובא ולבר קיה על כרתו של משיב, לאלה"ה ניחא לה למאן
למהימה לן היתה שצמך הואיל ועניות מילתא לשבית מפני מה מוחתין בו
אליבא דרבן ניחא הוה ליה לאתנויי כלאמרי בפסקים מעברא ובמיתה
לשבית ומאי שנא עניות מאיתה ומעברא כיון לשלשתן הוי מלי לשבית אלא
ולאי כלאמרן ולפיכך מיתה והפסקת מעברא אמרי בהו ה"ל לאתנויי
משום לשבית כלבד ועניות לשבית טובא היא הנוחנת והיא הסיבה
שתקרא אונס גמור והיא מכלל נלכי אונסין שהתירו חכמים ועתה שמע
אמרתי בדרך מרטי: פרב כעל בית יוסף ז"ל כתב ב"ל ס"ד
רב"ת ק"ל ואיהו בעיין שיהיה שבית טובא כל שיפתחו בו להא מיתה
אע"פי שהיא מצוה קאמרי רבן לאין מוחתין בה משום למשמע להו
לא שבית טובא ולא אמרו מוחתין אלא בעניות משום לשבית טובא
שפי מאיתה, ונעמא לאילתא לכיון לאותו נולד שבית טובא אמלין
לעתיה שאלו הוה מעלה על לבו לבר קיה הוה נמנע מליהר ובכיון שלא
נהר

לא
נתבקשתי להביע דעתי אודות מכתבו. ז' מ"ש להפיצה בין תלמידי
ה. תלמיד רגיל אין מצבינן לו אומנם יתכן שאין לך אומנם יודע ומורה גילוי
פיה משיב ואומר ואתה כשהוא נמצא ה. אצלך ונמצא שהשבת שלו
ולהביאו ע"י מכתב אל בעל הבית אומנם בזה יתרבה ובשם אלהי
לצבית טובה פלבי. ברב"ל לכך מצינו שהתירה בעלה טעות לעבדת בה
כ"ה מוצש"ק לו כאן לצבית טובה ובכן שבת בצבא ה"ה אתריהם לפי אונסא ו
ומשמען מן הסם שבא בגל כן הוא שבית מלחמה לצבית טובה אתרין לשעה
פעלה שעשתה לא שלה של לעשה לא כ"ה עלה הוא ובית טובה ובא נוסף ב"ש
לצבית כלבי לקחת. אחל בשבת מלחמה לצבית טובה אתרין לפי אונסא, לאלין בשר
ואמא בשמך בצעת מלחמה מצא ראש שאינו אומר נאור שאם אתרו
אמר להשיבה הפני ס"ת לפרשת כי תרעה את שור אחיך או את
שיה נדח והתעלמת מהם. ג' לא תוכל להתעלם מהם. ד' הקם תקים עמו.
ה' לא תראה את חמור אחיך או את שורו נפל בדרך והתעלמת מהם
הקם תקים עמו. ו' לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה
כי תועבת ה' אלהיך כל עושה אלה. ז' שלח תשלח את האם ואת הבנים
תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים. ח' כי תבנה בית חדש ועשית
מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו. ט' לא תזרע כרמך
כלאים פן תקדש המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת הכרם. י' לא תחרוש
בשור ובחמור יחדיו. יא' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. יב' גדלים
תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה. יג' כי יקח איש אשה
ובעלה ולא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתות
ונתן בידה ושלחה מביתו. יד' ומתה האיש האחרון אשר לקחה לו לאשה
לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי
אשר הטמאה כי תועבה היא לפני ה'. טו' לא תשיא את עבד אל אדוניו
אשר הושע אליך מעם אדוניו. טז' לא תונה את עבד אל אדוניו אשר
יושע אליך מעם אדוניו. יז' לא תונה את אלמנה ואת יתום. יח' לא תלין
פעלת שכיר אתך עד בקר. יט' לא תחסם שור בדישו. כ' לא תבשל גדי
בחלב אמו. כא' לא תלך רכיל בעמיך. כב' לא תעמד על דם רעך. כג'
לא תשנא את אחיך בלבבך. כד' לא תקם ולא תטור את בני עמך. כה'
ואהבת לרעך כמוך. כו' את חקותי תשמרו. כז' לא תרביע בהמתך כלאים.
כח' שדך לא תזרע כלאים. כט' לא יעלה עליך בגד שעטנז צמר ופשתים
יחדיו. ל' לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו. לא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. לב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. לג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. לד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
לה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. לו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. לז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. לח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. לט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
מ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. מב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
מה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. מז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. מט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
נ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. נב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
נה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. נז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. נט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
ס' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. סב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
סה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. סז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. סט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
ע' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. עב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
עה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. עז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. עט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
פ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. פב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
פה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. פז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. פט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
צ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. צב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
צה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. צז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. צט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
ק' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קי' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קיא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קיב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קיג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קיד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קטו' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קטז' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קיז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קיח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קיט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קכ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קכב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קכה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קכז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קכט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קל' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קלב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קלה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קלז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קלט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קמ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קמב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קמה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קמז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קמט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קנ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קנב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קנה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קנז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קנט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קס' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קסב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קסה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קסז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קסט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קע' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קעב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קעה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קעז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קעט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קפ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קפב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קפה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קפז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קפט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצ' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצא' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצב' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצג' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצד' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.
קצה' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצו' לא תלבש שעטנז צמר
ופשתים יחדיו. קצז' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצח' לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדיו. קצט' לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו.

ולמי פליאה לו ופיו וקול בכי שמשון ישמעו עד לו מלמ"ה
למאחר שאר קובר את המת הוי בחול על שלשת לו בלשון לה
כשיא לאחר מאחר שאר קובר את המת, ומוכר לעיר בלשון לה
ולמי אינו כך אומר לעיל מה הכי. לפי ז"ל ומרוחק
עלי. אומרו שמשון המת עשרה עד להפטרתם וכ"ו
לפי אינו מוכר לאחר ומלא בחכמה לאחר. ב"ה כי
לפחות בין מאחר לאחר ומלא בחכמה לאחר. ב"ה כי
פשוט ובה שקל ושרי ז"ל ושלה הוא קן ואוהב תינח באחריו ואומר כלם לעל
ואחרי אבותיו לפי כאן ולא שבא לעשות אומר בעשות שמשון. ב"ה
ואבותיו לפי כאן ולא שבא לעשות אומר בעשות שמשון. ב"ה
פשוט אומרו לעיל, ועלך שם הפסוק אומרו להתנחם לפני להבין לעיל כי
ואחרי עבדו לפי. כאן ולא שבא לעשות אומר אחר את בא
בשלקט אחריו ואומר כלם בא לעשות אומר אחר את בא
פשוט אומרו לעיל, ועלך שם הפסוק אומרו להתנחם לפני להבין לעיל כי
ואחרי עבדו לפי. כאן ולא שבא לעשות אומר אחר את בא

שאסור

עבד ה' ואולי יהיה לפרעה טוב הוא מי שיעשה בשביל עבד ה' יותר ממי שעושה בשביל פרעה ועשיר ובפרט בשביל בתו כדכתיב ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור וגו' ואולי בשביל זה נתן לו פרעה את בתו כדי שיעשה בשביל ה' יותר ממה שעושה בשביל פרעה

ומלך לעתיד ב"מ שלא יעשה עוד כאלו מכירו שלא יעשה
כלום בלי רשותו ואפילו לאסוקי אלעשבה ולאתויי. ומ"ש
אבל כל אדם מותר בכך ואפילו לאסוקי אלעשבה ולאתויי
לרבות כל אדם שאינו מלך ומלכות ומ"ש ואפילו בשבת
ר"ל אפילו בשבת שהוא יום מנוחה לכל אדם ואסור
בכל מלאכה ואפילו בכך אסור ומ"ש ואפילו בשעת
הדחק ר"ל אפילו בשעת הדחק שאין לו שום תקנה
אחרת אלא ע"י שיעשה מלאכה בשבת מותר ומ"ש
ואפילו בדבר שאין בו צורך כלל ר"ל אפילו בדבר
שאין בו צורך כלל לא לו ולא לאחרים אלא שהוא
עושה אותו מלאכה בשבת בלי שום תכלית ותועלת
כלל אפילו הכי מותר ומ"ש ואפילו בדבר שאין
דרך בני אדם לעשות ר"ל אפילו בדבר שאין דרך
בני אדם לעשות אותו מלאכה בשבת בשום פעם
אחת אפילו הכי מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש
בו חשש איסור ר"ל אפילו בדבר שיש בו חשש
איסור דרבנן מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו
חשש איסור תורה ר"ל אפילו בדבר שיש בו חשש
איסור תורה מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו
איסור תורה ודאי ר"ל אפילו בדבר שיש בו איסור
תורה ודאי מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו
איסור תורה ודאי ומכה בידו ר"ל אפילו בדבר
שיש בו איסור תורה ודאי ומכה בידו מותר
ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו איסור תורה ודאי
ומכה בידו ואפילו בשבת ר"ל אפילו בדבר שיש
בו איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו איסור תורה
ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו בשעת
הדחק ר"ל אפילו בדבר שיש בו איסור תורה
ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו בשעת
הדחק שאין לו שום תקנה אחרת אלא ע"י שיעשה
מלאכה בשבת מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש
בו איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ר"ל אפילו בדבר שיש בו איסור תורה ודאי
ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו בשעת הדחק
שאין לו שום תקנה אחרת אלא ע"י שיעשה מלאכה
בשבת ואפילו בדבר שאין בו צורך כלל לא לו
ולא לאחרים אלא שהוא עושה אותו מלאכה בשבת
בלי שום תכלית ותועלת כלל אפילו הכי מותר
ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו איסור תורה ודאי
ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו בשעת הדחק
ואפילו בדבר שאין בו צורך כלל ואפילו בדבר
שאין דרך בני אדם לעשות ר"ל אפילו בדבר שיש
בו איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות
אותו מלאכה בשבת בשום פעם אחת אפילו הכי
מותר ומ"ש ואפילו בדבר שיש בו איסור תורה
ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו בשעת
הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך כלל ואפילו
בדבר שאין דרך בני אדם לעשות ואפילו בדבר
שיש בו חשש איסור ר"ל אפילו בדבר שיש בו
איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות
ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור ואפילו בדבר
שיש בו חשש איסור תורה ר"ל אפילו בדבר שיש
בו איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות
ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור ואפילו בדבר
שיש בו חשש איסור תורה ואפילו בדבר שיש בו
חשש איסור תורה ודאי ר"ל אפילו בדבר שיש בו
איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות
ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור ואפילו בדבר
שיש בו חשש איסור תורה ואפילו בדבר שיש בו
חשש איסור תורה ודאי ומכה בידו ר"ל אפילו
בדבר שיש בו איסור תורה ודאי ומכה בידו
ואפילו בשבת ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר
שאין בו צורך כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני
אדם לעשות ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור
ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור תורה ואפילו
בדבר שיש בו חשש איסור תורה ודאי ומכה בידו
ואפילו בשבת ר"ל אפילו בדבר שיש בו איסור
תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת ואפילו
בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך כלל
ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות ואפילו
בדבר שיש בו חשש איסור ואפילו בדבר שיש בו
חשש איסור תורה ואפילו בדבר שיש בו חשש
איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ר"ל אפילו בדבר שיש בו
איסור תורה ודאי ומכה בידו ואפילו בשבת
ואפילו בשעת הדחק ואפילו בדבר שאין בו צורך
כלל ואפילו בדבר שאין דרך בני אדם לעשות
ואפילו בדבר שיש בו חשש איסור ואפילו בדבר
שיש בו חשש איסור תורה ואפילו בדבר שיש בו
חשש

ומותר
לו בתנאי, ואפי' בראש לו בתנאי ואחרון מקנה לבית ואין זה בכלל
לא יפר לו כלום לך הוא אפי' את בתורת מקח ומכר כשהוא
אבל אי אפשר להעשות לו אלא לכשיבא ולך לעשות
לאפי' לבא אחר נקוט בידך לא נקוט בידך, ובלבד
ובקנין הבית דין שיקנו לו מיד לאחר שתגמר הקניה. בכאן
עכ"ל, ונראה דה"ה בכל מי שיש לו זכות בדבר
ואחרון אחרון חביב כגון שהיה לו שותף בשדה
ומכרה לאחר ולא הודיעו לו עד לאחר שגמר הקנין
ואפי' לאחר שנתן לו מעות ולא נשבעו עדיין
ואפי' לאחר שנשבעו עדיין אם לא נתן לו שטר
הקנין עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך
ואפי' לאחר שנתן לו שטר הקנין אם לא נתן לו
מעות עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך
ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין אם לא
נשבעו עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך
ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין ונשבעו
עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך
ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין ונשבעו
ונתקיים הקנין עדיין יכול לחזור בו ולומר לא
מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין
ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה עדיין יכול לחזור בו ולומר לא
מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין
ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה ונחתם בחתימת עדים עדיין יכול
לחזור בו ולומר לא מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן
לו מעות ושטר הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין
ונכתב בשטר הקנין שאין לו חזרה ונחתם בחתימת
עדים ונמסר לידו עדיין יכול לחזור בו ולומר
לא מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר
הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה ונחתם בחתימת עדים ונמסר לידו
ונתפרסם הדבר בעיר עדיין יכול לחזור בו ולומר
לא מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר
הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה ונחתם בחתימת עדים ונמסר לידו
ונתפרסם הדבר בעיר ונתפרסם הדבר בכל העולם
עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך ואפי'
לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין ונשבעו ונתקיים
הקנין ונכתב בשטר הקנין שאין לו חזרה ונחתם
בחתימת עדים ונמסר לידו ונתפרסם הדבר בעיר
ונתפרסם הדבר בכל העולם ונתפרסם הדבר בכל
העולם כולו עדיין יכול לחזור בו ולומר לא
מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר
הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה ונחתם בחתימת עדים ונמסר לידו
ונתפרסם הדבר בעיר ונתפרסם הדבר בכל העולם
ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו ונתפרסם הדבר
בכל העולם כולו עדיין יכול לחזור בו ולומר
לא מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן לו מעות ושטר
הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין ונכתב בשטר הקנין
שאין לו חזרה ונחתם בחתימת עדים ונמסר לידו
ונתפרסם הדבר בעיר ונתפרסם הדבר בכל העולם
ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו ונתפרסם הדבר
בכל העולם כולו ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו
עדיין יכול לחזור בו ולומר לא מכרתי לך ואפי'
לאחר שנתן לו מעות ושטר הקנין ונשבעו ונתקיים
הקנין ונכתב בשטר הקנין שאין לו חזרה ונחתם
בחתימת עדים ונמסר לידו ונתפרסם הדבר בעיר
ונתפרסם הדבר בכל העולם ונתפרסם הדבר בכל
העולם כולו ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו
ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו עדיין יכול
לחזור בו ולומר לא מכרתי לך ואפי' לאחר שנתן
לו מעות ושטר הקנין ונשבעו ונתקיים הקנין
ונכתב בשטר הקנין שאין לו חזרה ונחתם בחתימת
עדים ונמסר לידו ונתפרסם הדבר בעיר ונתפרסם
הדבר בכל העולם ונתפרסם הדבר בכל העולם כולו

לפי
[illegible] ולא יכלו לכבוש את העיר ולא יכלו לכבוש את העיר ולא יכלו לכבוש את העיר

הוא
שאומר בשר חזיר ואסור אין כאן אלא אחד ואחד מהם אסור ואם אכל
אחד מהם חייב חטאת ואם אכל שניהם חייב שתי חטאות ואם אכל
אחד מהם ואחר כך אכל השני חייב שתי חטאות ואם אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם חייב שלש חטאות
ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם חייב ארבע חטאות וכן לעולם ואם אכל
אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב חטאת אחת ואם אכל אחד
מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב שתי
חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל
אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב שלש חטאות ואם אכל
אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר
כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב ארבע חטאות
וכן לעולם ואם אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב
חטאת אחת ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע
איזה מהם אכל חייב שתי חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך
אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל
חייב שלש חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה
מהם אכל חייב ארבע חטאות וכן לעולם ואם אכל אחד מהם
ולא ידע איזה מהם אכל חייב חטאת אחת ואם אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב שתי
חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך
אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב שלש חטאות
ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל
אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל
חייב ארבע חטאות וכן לעולם ואם אכל אחד מהם ולא
ידע איזה מהם אכל חייב חטאת אחת ואם אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב
שתי חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב
שלש חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם
ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע
איזה מהם אכל חייב ארבע חטאות וכן לעולם ואם אכל
אחד מהם ולא ידע איזה מהם אכל חייב חטאת אחת ואם
אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע איזה
מהם אכל חייב שתי חטאות ואם אכל אחד מהם ואחר
כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא ידע
איזה מהם אכל חייב שלש חטאות ואם אכל אחד
מהם ואחר כך אכל אחד מהם ואחר כך אכל
אחד מהם ואחר כך אכל אחד מהם ולא
ידע איזה מהם אכל חייב ארבע
חטאות וכן לעולם

כה

ש"ס בכ"מ ב"ש ב"ה ב"ש ב"ה ב"ש ב"ה

MTA AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

ואמר לו אל תירא כי לא תמות ואתה ובניך ובנותיך ואשתך תחיו ותראו בנים לבניכם ובנותיכם וא

ה. ואם יש לו בנים ובנות ואין לו אשה, אם יש לו בנים מאשה אחת ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת ובנים ובנות מאשה אחרת, אם יש לו בנים ובנות מאשה אחת ובנים ובנות מאשה אחר

אותיות לשכתא טובא ובתלוים זה בדרה פלדים בנה בנו סלדים בטסק
בראשון אשר כתבה לפורה בלין זה ניה כלל בעניין שאחרה ובבנין אשר בנה
לאשר לאחר בלי האותיות לשכתא לא בו אונסא ונעשה בו לכון לשכתא
אסיקא אלעברה ובלו לאחרי אמה באותיות לשכתא טובא כעניות בו אונסא
ובכה רוחא שמעתא ולם מלה, עם זו לוחה מצאתי שברי טבא בלו
בקונין בה כאותר כתב ניל וכ בלה ואתה עלה ו אונס בתעבה אלקים
נלרו או שבועה אמטר לאלעברה לכה לא נלה ואמי כיבא לקא בו אונסא
לשכתא אמי אורי נרו עלה, כרי שב בשם רבו ניל לאמי באונסא לשכתא
לבו נלרי אונסין ובשבעה על כחיי אינבע לן לתשבות נעשין ולוחה לאלעין לאחרים
בלי לאונסא לשכתא אינבעלן לאחרי ואו בכל אונסא לשכתא לינא כבי לאיבא
אונסא לשכתא לא בנב לאחרי ובו אונסא ואמטר כמש בוא ניל בכלה ובעטה
שיש לחלק בין שכתא לשכתא טובא בלא בוא כתובה, עוד כתב ניל ועוד
לאחרי כיון נלה לעצמו ובכ בנ צין מאכיבים בכלה בבנו בחשו בבינו
ואו עד כיון כתב על קנאה ועל שנאה מעשה שבמשנות לטעותה נעשות
מעינו שבוא כתב לאחרי כיון נלה לעצמו ניו טעות נאורה לאלהא מאחרי כיון
שבלהו חבירו בין לינתא לאחרי כיון לאלהים מינאינא לחינאנא כלקסר
בין לינתא לאחרי כיון לאלהים מינאינא לחינאנא כמסקנא לחלוקה בהרוחה
בילהו חבירו ובכ בכלה כרן ניל בפרושו ניל לאלהים מינאנא לחינאנא ובכ
כלל אסור נכסף מו נכס על עצמך אם לא תעשה כך ונלר, כמינאן ובכ
כרי לך בלי נמר לאחרינן כיון שבלהו חבירו ניה כעני תשב לבעלות ל
לחלוה ארוכה ובשל בלבר כלה סלהה ערוכה,
ובתשובה שבכיא מהרב מוהבקם פרלקי ניל על לבר בשבועה עם לבר
כרן ובפרשבא ניל כאחורים בלי בכיטול שבולם אחרו שבשבע
לחבירו אלעברה לחבריה תשבעה לא יעלו לו ולא ילו, לכם ניל לא לבדו
בנר כלל כלכעינן לאיתר קמן בסל: ולעמן הפיה הוה ב בעלי סלהה
ומסקנה לא כנ שאעברה בבעלי צרוה, נקוט כאי כלא בילך לכל
לבר שאוציא כאלם בשבועה מו בנלה לבטא בשבתים שאם הקמים ת
מחשבה ואינין בהר לעבה לבר שבתי. אך לחסור ואין לכם קיום כלל
לא אינין בהר לעבה ואין אנו צריכים בבטול מחשבה כי לחבר על לעבה
מבירו לעל בסתם אין אנו לילך אחר מחשבה כיון לאין לבירו קיום כלל
ונ"ל

ונ"ל אין אלם מוציא לבירו לבטלה אחרי לעל בסתם אלעברה לחבריה מ
מחשבה ניו שעשינו נלי כבאי ובכ אם לא ראיה נחש ובכ ובכיא
לאסקולרי לקרו לה ניי. ולבוראה לקרי נלא ובן נמי בנו מלי לבוו ב
בכבוא ריוונא לאיבנו בלי ונשעה לבולו בו מעוש לא אינין בהר
מחשבה אין לבירו קיום ובטלין לנמי מעוש לה שבקים מחשבה לבטלה
לעבה אצל כל אלם ובכ בהמכם ניל בכלה בכל אלל שבועה ניל נעבע
שראה נמל מורה בעיר אל כיאך נשבעה לשוא ואל שוף נלו ראיה ו
ואינלו קראתין נמל ובן כיב בלעבה אין זה כלום שאין ב אלם קורין נמל
לא לנמל ובטלה לעבה אצל כל אלם עכל אבל בלבר שאם בהקים מחשבה
לבירו קיימים ומחשבה נשעה יטב במוצא שבתו כיון קונא לרבא
לאמן לנרים. בכיב אין נלך לבטה לא כא לכל אחר מחשבה בעלר אם
בנשבע על שיטרש ויאל על מלוי ואם לבירו אינו נשמעים עם מחשבה
כמ על צל בלוחם כיון בבו לנרים בכיא לרבא ובשעה בבו ומחלוקה
אשר כתב שכרן ובפרשבא ניל סבר לכיון לחשבה אינה נשעה בטלו
כמ על צל בלוחם לאיא לבכיא לאסקולרי לקרי לה ניי ושבקים לעבה
ולא אינין בהרים ולכן נרים בכבוא לרבא יבבה, ובפרשב ואין לעמה ניל
סבר אעמי שאין מחשבה נשעה בטלו כמ על צל בלוחם מא כיון שלא
נבטלו לבירו ולא בלם לבלה ואמי לקים לבירו עם מחשבה אינין בהר
מחשבה על שיטרש ויאל על מלוי, בלין בוא כלל לבו שעמה:
ומעמה בו רבוותא לעל אשר נו לבם לעבה, בנה בוא לו ניה, לבם
ניל לא לבירו אלא בבוא ריוונא לאי אינין בהר מחשבה ובטלו
לבירו לבבוא מילא אחרי בלה לעבה ואינה כלום בואל ואמ שיתקיים
לבירו אם מהקים מחשבה ובבאי ריוונא בוא לאיירו ניל שכרן ובפרשבא ניל מיירו
בלי בבטול ובהם בריה מילא אם מהקים מחשבה שבוא בבטול שבקים
ובטלו לבירו ובשבה לחשלה מבירו לאיין לאחר אלעברה לחבריה בלי אחרין
בבי כל שיתקיים לבירו עם בבוא חשיב לבלקי ניל בבאי ריוונא מיירא לאי
אינין בהר מחשבה שבוא אחרו בהקבלה נבטלה שבועה ואין לה קיום כלל
לבי שבקים לעבה ואינין בהר מחשבה מבירו ולעבה, אבל כבל לאיך אם
יאחר אלעברה לעבוה לא בלהה אין מחשבה כי מבטלה בלו ובטלה שעשה
בטלה לא בטלה לא בעין בטלה מעינא ולאי שאיך בם ניל יהו ויורו שלא חל
עלו בלה ובטור ניה ברור ואין בו סתם כלל:
ובטעם

ואכאן אמרו אפי׳ שהי׳ על גבי הפקעת ובלבד שיהא בפחות מכדי שיעור הפקעת ואפי׳ הכי אסור לפי שאין הדבר ידוע אם יש בו כדי שיעור הפקעת ואפי׳ אם יש בו כדי שיעור הפקעת אין הדבר ידוע אם יש בו כדי שיעור הפקעת שיהא ראוי לחזור ולהפקיע ואפי׳ אם יש בו כדי שיעור הפקעת שיהא ראוי לחזור ולהפקיע

לשאר
הוא שהוא מיוחס לו ולא לאחר. ואם כן, אף על פי שהוא
כתב בשטר שהוא מוכר לו את השדה ואת כל הראוי לה
ואת כל הנכסים שיש לו בעולם, אין הלוקח זוכה בהם
אלא בשדה בלבד, שהרי לא נתכוון המוכר אלא לה.
ואם מת המוכר, אין היורשים חייבים לעמוד בדבריו
ולהוציא את השדה מיד הלוקח, שהרי לא נתכוון
המוכר אלא לשדה בלבד. ואם מת המוכר, אין היורשים
חייבים לעמוד בדבריו ולהוציא את השדה מיד הלוקח,
שהרי לא נתכוון המוכר אלא לשדה בלבד. ואם מת
המוכר, אין היורשים חייבים לעמוד בדבריו ולהוציא
את השדה מיד הלוקח, שהרי לא נתכוון המוכר אלא
לשדה בלבד. ואם מת המוכר, אין היורשים חייבים
לעמוד בדבריו ולהוציא את השדה מיד הלוקח, שהרי
לא נתכוון המוכר אלא לשדה בלבד. ואם מת המוכר,
אין היורשים חייבים לעמוד בדבריו ולהוציא את

ואמרתי לו אדוני אתה יודע כי הנערים רכים והוא הזקן ואני איני יכול לדבר אליו מפני הכבוד שהוא גדול ממני בחכמה ובמנין ובכל דבר ואני ירא ממנו שלא יקללני ואמר לי אל תירא ממנו כי הוא יודע בעצמו שאתה גדול ממנו בחכמה ובמנין ובכל דבר ואם יקללך אל תשגיח בדברי

נמצא כי דברי הרן ז"ל אשר הביא ותשב כי באו בנכולו, הנה הנם עומדים לאולו
עלו בנוכלו ולא בנוכלו, גם דברי הריטבא ז"ל שהביא לי ולא לו, ולא רואו ולעינו
לו. ומעתה בשמה לאו חש לקמתה, ולא חס על כבודה בהעתקו דברים תשב בהם ו
ודמה כי כבר מצאה יה, והם באמת לשכים בעינו ולצנינים בציה, כי הריטבא
ז"ל בתיתן זה שכ"ל מודע אף משמיע בכל הוצא מעינו שהרי כתב בהלא שבאחרים
משבעים או מדרין אותו אעמ' שהם מתכוונים לדבר א' לפנאתן והוא ג"ב על אותו
משמעות מוצא הלשון שהרי ידע דבלא"ה לא מטרי ליה הילכך כל הכא דלא אנים
מיב לעמוד בלשון שהוא מוצא מעינו שעל לעתם נשבע בה ו"ה ודברי אלו מעידים
ומלמדים עכ"ל של חולם דבר"ל אעמ' שאחרים משבעים אותו ואמר"ל לעל הסתם ולעתם
נשבע דבלא"ה לא הוו יהבי ליה ריעי והם מתכוונים לאוסרו בכל זמן, ונם לשון
השבועה או הנה על משמעות זה הוצאה מעינו אמ"ה אם הענו ונאנס כתב ז"ל
במרוש דמטור לעכ"ל לא קאמר דמיב לעמוד במשמעות לשונו כיון שנשבע ולעתם
אלא לוקא הכא דלא אנים אכל אי אנים אמ"ה דאמר"ל לעל הסתם ולעתם נשבע
ולעתם הוי לעולם בכל זמן אמ"ה אי אנים מטור והוא הדבר אשר הנעתקנו לאמר
משמו ז"ל שכ"ל בקיהשין ע"ב האומר, ועתה הביטה וראה כי דברי הרב ז"ל מתמיש
בפי' דברי החולם בטעו ומנקרים את עינו: ועתש ובר מן לן ובר מן
לן ו"ה על והוא הלך משכים ו"ה הלא כה דברי שוטה שאל לסיפה לקרא ד
לכתיב. ובנית בשם ה' ובו בטת לבי גם כי לך כיא צלמות לא אירא רע ו"ה
אשב בחשך ה' אור לי ותושך טמון לצמוני מצמוני לכן הקיים לחוקר לכת כי כל
מה שכתב ואשר דבר על הוא משנאה וקנאה ואיבות ומ"ת אונתנו מיבים לענות
אותו לברר הדן כי הוא מוכת הלבבות, ובכן אומר כי מ"ש ז"ל הרי נשלם זמן הפירעון
בשוד שהיה יכולת להמציא לו ו"ה ולבר זה הציע ס"ה ג"ב בשאלה באמרו ז"ל ורוב
המובות קץ זמנם היה בשולם עומדים על כנם ו"ה והכל הכל ורעות רות לכון
דאמר"ל לבנה זה אקלין בתר לעתא לנה ואנו הולכים אחר מתשבתו והנה
טוען שלא נתכוון לאסור אסר זה על נמשו בימי עניו, אכ"ל אף אם נאמר שמ"ו
נלה זה עבר על נלה בהיות לא יה לעשות, ע"כ פשרלמוהו ימי עניו הוהר הנה,
ובשלמא לו כתב בנלה ואם מ"ו עבור הקמן ולא ימרע אסר ו"ה ולא קבע
זמן לנלה היה מקום לזעקתו, אך עתה שמ"ו ז"ל על שימרע הלכה ברור שנתכוון
למכש ולומר שלא קבל עליו הנה לקנס מוחלט וקיים עולם אלא קבלת הנה היא כלי
למרוע ז"ל על שימרע ו"ה אכ"ל קמן הענו שאין יכולת ביה נהיא מרת מינה
ומטור

ומטור הוא לאלעתא להכי לא נלה כלכתיבנא.
ומ"ש ושמעתי מפי מנ"ל אמת שכמה מעמים היה בא מבית המסם ו"ה ונמצא שבשאט
בנמש לא רצה ו"ה הלא אין מקיר הקעם צעקה נלולה ומרה נאמר מוקף
הפרוה לדבר סרה על ה"ת מוחקק ומהימן ושמע לינא לאוריתא כמו שסיה בשאלתו
על כרמו שלא בטובתו ונם עתה ה"ל לא כהתה עניו ולא נס לחה והריתו ביראת
ה' ובתורתו יהנה יומו ולילו, ולאיש אשר אלה לו, מי ארי מי עין, להוציא עליו לעין, ולכרים
מרים שמרץ בנלהים, ובשאט בנמש, ולא יחוש לנמש, אם לא שהיה בעלות ב
נאמנה, מכלי שטנה, מקובלת בבל מצוית, ישר ונאמן, בטני בעל לין, ברמוי מן
הדין, ויה האיש, יחמיר ויבאיש, ובאר יתנבר ולא ילע כי בנמשו לבר. ומ"ש
ואמ"ה עתה בעניותו למי לברי על כל מרוטה ומרוטה שיכול למרוע ואינו מורע
מל עליו האיסור ו"ה הן אתם כולכם מקיים טענה הנה בנלה, להתירו ולמוטרו
כי אמר אלעתא להכי לא נלה ובכוונה היא לומר שלא נתכוון זה בנלה אלא בהיות
לא יה לעשות למרוע לו מעותו, אכל אלעתא שיעני ותמוט יה לא נלה, ולא אסיק
אלעתיה שיחול עליו הנה קמן ההוא זו היא טענה הנה כלכתיבנא ובהא סליקנא
ובהא נחתינן בכל שיטה ושורה, גם הוא ראה ויסמרה ולמה זה הכל יהבל לומר
עתה טענה כאלו נתחלשה לו הלכה, וכבר נשקעה ולחויה היא ומריבא, לכיון
דאמר"ל שלא נתכוון הנה בנלה לקמן הענות היא היא נומה שלא נתכוון לקיים
נלה בלינר ובשוה לינר במרוטה ובשוה מרוטה ואלרבא אני אז כי טענה זונם
היא לו לישועה ולברי לו יוסיפו אומץ בטענה הנה לומר אלעתא להכי לא נלה כי מי
יוכל לקלק על עצמו שלא השאר עמו מרוטה קטנה ולמשמש כלי בכל שעה, שלא לעבור
על השבועה, ומה גם אם יהיה ה"ת ירא חטא ונוסף גם הוא אם יהיו עליו בעלי
חובות הרבה שאם בא לקלק על עצמו בכך יהיו יתיו מכאובים והכבל עליו העבולה
עבולה שמים, על כן כל איש חכם לב ויטהר ידיו יוסיף אומץ בטענה הנה ויסכים
ויאמר שבולאי הנמור לא נתכוון הנה בנלה אלא לוקא בהיות לא יה לעשות ולקיים
כל אשר הושה עליו כהתוב בלברי השטר על שימרע ו"ה ואם לא תשין יה למעבד
טלקי למרוע כאשר נלה מטור הוא לאלעתא להכי לא נלה: והתשובה שהבא
מתומה וצרורה ולא הוכר שם מתבה, מצין למיתר לא מישנא לה לאו מר ברים
לרבינא מתים עלה, ואעמ' שהרב ז"ל הכיאה מ"ת הרמ"בם והרא"ש והרב"ש ז"ל בשמה
ברורה מסקו הלכה שאובה מה ברכה שנשבעת אונסים מותרים כן שנאנס בשעת
שבועה בין שנאנס בקיומה, וכיון שכן מאן שבים הלמול ערוך ברוך כמי הכל וירלוך על
חובה למעבד כהיא השובה, א"נ הכיא השובה מיירא במי שנשבע ולא נשתנה מתה
שהיה, ואין במי שנשתנו עליו סלי בראשית עסקיין. ומ"ש והכל למי לעתו ה
המשובה

בפה
ואזי אלה בלוסט הפה, וכן בעת מ־בקש ואין מ־בקש אחר לבר אין אדם יודע מה יעשה. וכשהוא כאיש שבוש בשכלו ואינו יודע מה יעשה אשתו ילדיו ורכושו ואינו יכול לעשות שום דבר ואינו יכול לעשות שום דבר ואינו יכול לעשות שום דבר

ואין
לא אל אחד אלא אחד ואין לא אל אחד אלא אחד ואין
ואין

שאל

ש"ע סי' ל"ד ס"ב ובד"מ שם ס"ק ב' ובב"ח שם ס"ק ב' ובש"ך שם ס"ק ב' ובפ"ת שם ס"ק ב' ובנתיבות שם ס"ק ב' ובשו"ת חוות יאיר סי' ס"ה ובשו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא חיו"ד סי' ס"ב ובמהדורא תניינא חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת שבות יעקב ח"ב סי' ס"ב ובשו"ת מהרי"ט ח"ב סי' ס"ב ובשו"ת מהר"ם שיק חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת חתם סופר חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית יהודה חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית שלמה חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית אפרים חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית מאיר חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית יעקב חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית דוד חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית שמואל חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית חיים חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית ישראל חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית הלוי חיו"ד סי' ס"ב ובשו"ת בית אהרן

דרכו ובוא ית׳ יורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו: דברי החכם נר״ו כולם סובבים,
הולכים ונשבים על שני קוטבים, הא׳ כי ראוך הנדר הוא אנוס מצד עניו ועב״ר רחמנא
מטריה, ולאכול בשר ויין שר ליה מאריה, והקוטב השני משיב ומאיין ומקשיב כנגד
דברי האוסר באמרו אונסא דשבת שאני, וראוך זה איהו לאמסיל אנמשיה כדלא
אתני, ומצד זה מסק הלין לחומרא, והאלון הנלה מכת עיונו לאיסבא מסתברא, ל
דעניות שכיחא טובא, ואין סהדי דלא עלתה על לבו והו״ל כנדרי טעות ומצד זה עליך
ליה למר כתה להיתרא, ולכן יפיו דברים כנגד הב׳ קוטבים ואיציב בהם נצבים:
וכנגד הקוטב הראשון אז אמת ויציב שהעניות הוא אונס גדול והוא למעלה מכל ה
האונסי שהקפירו רז״ל במשנה ונמ׳, כי הוא דבר שמעלין עליו השכל והסברא לפי ש
שמצאנו ראינו שהאונסים הם מרי גוונו, אונסא לנמשיה ואונסא לאחריני, אונסא
לנמשיה כגון שהטעהו לבו שהדבר כן ונשבע עליו ונמצא שאינו כן כהיא לאחרי
בשבועות ונדרים האלה בשבועה מרע לאנוס, הל׳ כי הא דרב כהנא ורב אסי
כי הוו קיימי קמיה דרב מרא׳ שבועתא דהכי אמר רב ומר אמר שבועתא
דהכי א׳ רב כי אתו לקמיה דרב א׳ כמר מיניהו א״ל אילך ואנא בשקרא אשתבעי,
א״ל לכן אנסך, וכן הכיא לקונם אשתי נהנית לי שנבה את כיס שהכתה את
בני ונמצא שלא נגבתו ושלא הכתו וכ״ו וכן הכיא לאחרי בה׳ הנוזל עצים לא
רבא כגון שהיתה לסקיא שלאבו ומומקלת כל אחרים וכ״ו ונשבע הכן וכ״ו ומרש
ז״ל דכי אשבע האי בקושטא אשתבע וכ״ו עד לליבה אנסיה, ואונסא לאחריני אם
לאמר הפסד ממון כהיא דמ׳ אינהו נשך לאחרי הכם מעשה בההוא מרלסא
וכ״ו לאחר אכבשיה לשטר משכנתא ואמינא לקומה היא בידי ומה אקניה לבריה
והדר זכנא ניהליה ואחרי להוי אונס לא ניתן ליכתב הוא והו״ל כמלוה עם ולא
נבי ממשעבד, וכגון מתני לנדרין ומוכסין ולהורגין וכ״ו וקי״ל כבה לנדרי אמילו
בשבועה, ואמ׳ אם יודע באונסים שיש עליו יכולת לבד הוי אונס, כגון הכיא
לחם לנינין א״ל בני אלם הללו קרובים ומלוה וכ״ו יש להם מרלסים וסוסים וכ״ו
א״ל אי הכי שמיר עבדת, וכ״ו אם יש סכנת נמשות כגון הכיא לאחריני
עלים שאמרו אנוסים הייט מחמת נמשות נאמנים לאין לך דבר שעומד בפני
מיקות נמש, ואמ׳ אונס קרובו שנתעבב מצילם משבין ליה אונס כגון
מתני לתנין במ״ד נדרים נדרי אונסין כיצד שהדרו וכ״ו ותלה הוא או בנו וכ״ו
ואי לימנא בהני אונסין כולהו ובלאי להו נמצא כי אונס העניות מ״ו הוא
נדול מכולם לבכולהו אמ׳ לו לאלם לחוק את עצמו לקיים נדרו אבל מי שאינה
ידו ואין עוזר לו ההוא א׳ ולא יעשה כעב שלא בטובתו כי רחקה מתנו
שועתו.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

שועתו ומה לו לעשות כמ״ש הרי״ב ז״ל בהכיא לס׳ קן הינוב או ינזול וכ״ו ועב
רז״ל לא הוצרכו לזוכרו במתני לנדרי אונסין כיצד לאונס העניות הוא מצד ההעלה
ולא יעצרנו נדר, ואב בולאי הוא שהנשבע לחבירו לפרוע לו מוה לזמן מלוני
וכבוא הזמן המעל העני ולא מצא לא ידו לקיים שבועתו מטור הוא על השבועה
גם כי העבר מועלים וזמנים לעליו א׳ קרא מסיר שמה לנאמנים כמו שמ׳ אין הרב
בה׳ לקרא, ולכן לכאורה נראה בנ״ד שהעני ראוך הנ״ז ונם האלתים הוסר מ״ל המעלה
כי עליו היה סוחנך, ובשרתו תומך, הו״ל אנוס ומטור, ליותר אנוס הוא מנדרי אונסין ל
לתנין במתניתין, ולא לרבא לפריך עליה לרב הונא אלא אמ׳ לרב הונא נומה לתיבה
להוא לאתמים זכותיה בבי לינא ואתנים ולא אתי בנ״ד י״ל לאמ׳ לרב הונא מולה
להוא מטור וכמ״ש הרא״ש ז״ל בשתרץ על רב הונא לא חש לשנוי מרבא לרבא לשאני
נדרים ממנונא, ובולאי להרא״ש ז״ל בכולהו נדרים קמירי אמ׳ לאית בהו לדרא לחמונא
מהנהו הכרתות לעבל מר נר״ו בלשון הרא״ש ז״ל, ועוד מלקא תלי טעמא ז״ל לבנדרים.
בעיין שיהיו מנו ולבו שון, אב בכולהו נדרים קאמר אמ׳ לאית בהו לדרא לחמונא לבכולהו
בעיין שיהיו מנו ולבו שון: אמנם לפי לעתי המלוזה אני אומר לכי לייקת בה שמיר
י״ל ליש מקום לחלק ולומר לא הוה ראוך זה מנדרו ועליין הוא עומד באיסורו ול״ל
נדר להכיא להרי״ב ז״ל להתם מיירי באיש שנשבע לחבירו וכ״ו ולא מצאה ידו יד נאולתו
לקיים שבועתו למה לו לעשות להא הנמנע והנעלר עצרוהו ולאו האלם בשבועה הוא
ואינו בקום עשה לקיים שבועתו לאנוס הוא ואין עליו מיוב בליני אלם ולא בליני שמים
ובמו מה שסיים הרי״ב ז״ל בהכיא תשובה עצמה ז״ל ובנ״ד אעמ׳ שנשבע אין עונשין אותו
על שיהיה יודע שיש לו ואינו משלם וכ״ו אבל בנ״ד לראוך זה הלין עצמו בבשר ניין
אם לא יטרע לזמן מלוני ונדר על חבירו מחמת טובה שעשה עמו שהלוה לו ממונו ומיב
את עצמו בלבר זה כל שום תנאי ושיור בעולם לפי שהיה לו להתנות על כל מילי לשכיחי
והעניות הוא מלתא לשכיחא ונם הסרת האלתים מיד המעלם אמ׳ בתוך זמנו היא
שכיחא ושכיחא שזהו לרך מלכות הנוי אשר אנכי בקרבו להיות הנשרות ומתמלמים באין
סיבה שהיה ונם לרבם הוא להיות כל המוסף נורע במעלת חבירו, ומשרתו מעבירו
וזהו לרבם ועליותם בכל מלינות מלוחם, ועל כן היה לו לראוך זה הנדר להתנות
ולומר אלא אם יהיה כך וכך ומלא אתני איהו לאמסיל אנמשיה והו״ל כאילו קבלעליו
נדרו עב״מ לא אמרי אנוס הוא לא באונסא לא שכיחא לא הו״ל לאסוקי אלעתיה
ולאתנוי ביה כגון הכיא לאמרי בה׳ מיד שאמרו רב הונא ורב ממא קבלו עליהו אונסא
ואסתבר נהרא וכ״ו וכן נמי הכיא לאמרי ההוא לזבין ארעא מחבריה ואמיקובה נהרא
וכ״ו ואמרי עליהו האי אונסא לא שכיח הוא וכן מתני לנמל הבית ואכלו ארי וכ״ו
ובמו שמ׳ המתנשים ז״ל הכיא לעבה נהר להיינו בהמשרת שלנים ומיתי נשמים, ואב
בנ״ד

משה.

ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראתם עוד עד עולם ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו. וידעו מצרים כי אני ה' בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו. ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם. ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ויט משה את ידו על הים וישב ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים. ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. ויבאו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים. ויהי באשמורת הבקר וישקף ה' אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים. ויסר את אופן מרכבותיו ויהי מנהגו בכבדות ויאמר מצרים ינוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להם במצרים. ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על הים וישובו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו. ויט משה את ידו על הים ויפן הים לפנות בקר לאיתנו והמצרים נסים לקראתו וינער ה' את מצרים בתוך הים. ויבאו המים וישבו ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים. וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו. ה' איש מלחמה ה' שמו. מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף. תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן. ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרונך יאכלמו כקש. וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים. אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי. נשפת רוחך כסמו צללו כעופרת במים אדירים. מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא. נטית ימינך תבלעמו ארץ. נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך. שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת. אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען. תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית. תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך. ה' ימלך לעלם ועד. כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים. ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות. ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים. ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה. ויליני העם על משה לאמר מה נשתה. ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים. שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים. ויסעו מאילמה ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילמה ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים. ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר. ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב. ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא. והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. ויאמר משה ובקר וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים. וערב וראיתם את כבוד ה' בשמעו את תלונותיכם על ה' ונחנו מה כי תלינו עלינו. ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע ה' את תלונותיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלונותיכם כי על ה'. ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלונותיכם. והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה' נראה בענן. וידבר ה' אל משה לאמר. שמעתי את תלונות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם. והיה בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה. ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס דק ככפר על הארץ. וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה. זה הדבר אשר צוה ה' לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו. ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט. וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו. ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר. ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה. ויקטו אותו בבקר בבקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס. והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה. ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קדש לה' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העודף הניחו לכם לשמר עד הבקר. ויניחו אותו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו. ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה. ששת ימים תלקטוהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו. ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו. ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי. ראו כי ה' נתן לכם את השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. וישבתו העם ביום השביעי. ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ועמו כצפיחת בדבש. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים. ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ושים אתו לפני ה' למשמרת לדרתיכם. כאשר צוה ה' את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת. ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען. והעמר עשרית האיפה הוא. ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי ה' ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם. וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה. ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה'. ויצמא שם העם למים ויתלונן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אותי ואת בני ואת מקני בצמא. ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני. ויאמר ה' אל משה עבור לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת. הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם. ויעש כן משה לעיני זקני ישראל. ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין. ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים. ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי. ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה. והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק. וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש. ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים. ויבן משה מזבח וקרא שמו ה' נסי. ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדר דר. ויחן שם ישראל נגד ההר. ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל. אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי. ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל. ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו ה'. ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה. וישב משה את דברי העם אל ה'. ויאמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך ובך יאמינו לעולם. ויגד משה את דברי העם אל ה'. ויאמר ה' אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת. יד לא תגע בו כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר. ויעל משה אל האלהים ויקדש העם ויכבסו שמלתם. ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה. ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה. ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר. והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד. ויהי קול השופר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול. וירד ה' על הר סיני אל ראש ההר ויקרא ה' למשה אל ראש ההר ויעל משה. ויאמר ה' אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב. וגם הכהנים הנגשים אל ה' יתקדשו פן יפרץ בהם ה'. ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו. ויאמר אליו ה' לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל ה' פן יפרץ בם. וירד משה אל העם ויאמר אליהם. וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי. ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי. לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא כי לא ינקה ה' את אשר ישא את שמו לשוא. זכור את יום השבת לקדשו. ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. ויום השביעי שבת לה' אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך. כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו. כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך. לא תרצח. לא תנאף. לא תגנב. לא תענה ברעך עד שקר. לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמורו וכל אשר לרעך. וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק. ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות. ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים. ויאמר ה' אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם. לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם. מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך. ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה. ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם. אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשתו הוא ויצאה אשתו עמו. אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו. ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. ואיש כי ימכר את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה. ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. מכה איש ומת מות יומת. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כופר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו והמת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו גנב משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או השדה הבערה שלם ישלם המבעיר את הבערה. כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יהיה לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבועת ה' תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו לא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם. וכי יזד איש על בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולות. בכל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יהיה לרעהו. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. שבועת ה' תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו לא ישלם. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם. וכי יזד איש על בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולות.

לפי
[illegible]

[illegible]

ראיע שפעע ובתיפס מלאים כל טוב, ונם אם לא נשאר לו רק פסותו ופסות ביתו
הוא בקום עשה כל יום ויום למחוה ולחת ולמחות לפיות מורע על סדר ר"ל:
ומצאנו ראינו לא"ן פר"ש ז"ל שפטרין בדבר זה לפחמיר ביותר שכ"ב בס' תשובותיו
בסמר תיקון סומרים שלו על מי שקבל עליו בחרם למרוע לקמן מלוני ובבוא בקמן לא מצא
לפ' יה אמ' שפוא אנוס ב' הוא ז"ל שצריך אדם זה לחוש לחרמו ובעי פחרה, ונתעסק
ז"ל אם ראוי לאחרים למרוש אמנו עם קבלתו אם לאו כמו שפאריך הוא ז"ל לשם ומעתה
אמינא קו' ומה אם בקבלת פחרם שפוא מלדבן פלאוקי לה פראף ז"ל א' אין פר' ז"ל שיש
לו לחוש לחרם כ"ש בנ"ד שפוא קונם ואיסר לאורייתא אינון שיש לפחמיר בזה יותר מפחרם
וליפא למיפרך על אין ז"ל מפפיא לפריב"ש ז"ל ויולחו לאחרי אם נשבע ואנסו פעניות
לפוא מנור פלאחר לעיל לשאני שבועה לפשפעני אחרי מה לו לעשות למעיקרא פשנשבע
פיה לעתו לקיים שבועתו ועתה רוצה הוא לקיימה ולא מצאה יה אבל פפא לקבל עליו
בחרם אם לא יפרע לקמן מלוני ולא אתני על פעניות יש לו לקבל חרמו לאיפו אמסיד א
אנמשיה בלא אתני, ויש לי לפביא ראיה לדברי מפרר אין ז"ל מפא לאחרי בחס מסות
שמי שנדר עצמו אם לא יעשה לבר שאינו בידו שפוא צריך פפרה ויתמיע לה מנהיו של
יהודה שפיו עצמותיו מנולולין בארון מפני שא' אם לא אביאנו אליך ומעתה לאבי ובכ
וחל עליו בנדי מפני שלא פיה בידו לפביא שפרי ביל אחרים פיה מסור או משום ארי
ונבי פתו שמ' רבותיו בעלי פתו ז"ל ולעין שבועה ק"ל פנשבע על פלבר שאינו בידו
לפויא לה שבועת שוא ואינו לוקה פלאיתא פחם ואמ' נמצא עתה שפנשבע לחבירו
למרוע לקמן מלוני נם כי לא פתנה חייב ופו"ל כמי שנשבע על לבר שאינו בידו מנ
הוא משבועתיה אבל מי שקבל על עצמו נדי על לבר שאינו בידו צריך פפרה עכ"ב
אין ז"ל בנ"ד לאותו פאיש צריך לקבל עליו חרמו, ובנם כי מצאנו לפרשב"א ז"ל שפוא
אומר בה שפמקבל עליו נדי למרוע לקמן מלוני ואמ' פעני ולא מצא בחה למרוע
שאינו חושש לנדי למנור הוא מצלאונסו מה כמיל לאורייתא ראוי לו לנטות לדברי
פחמיר: ונם יש לי לומר לבנ"ד פרשב"א ז"ל אומר ליש לחוש לראוכן זה לאיסורו שכ"ב
הוא ז"ל בתשובותיו פרמחה ז"ל מה אם עכב יומו תל עליו נדיו ואין לו שום לבר למרוע
ואמ' פסות אנוס הוא ומנור ופיס בה פכי ואם פיה לו שום לבר לבת שאין תל
עליו בנדי באותו פיום יש לפתיר נדיו בשלשה ומ' וראוכן זה למי פנראה שלא בא
ליד מלה זו מ"ו שלא נשאר לא פלום לא פסות ולא פלים כמו שפתנה פרשב"א ז"ל ו
קמן שיש לו אינה לבר אמ' לבר מועט אך יפה מותר לו לעבור את נדרו ולפתיר את
איסורו ובכל שעה הוא בקום עשה למרוע ולחת ולראת פאריפות אשר פבר בא
אליו ד' בזה למי קוטב זה: ולקוטב פשני אשר בנה עליו פאלון יסוד פפ
בחלוקה

בחלוקה אשר מילש מתוך מלמולו ולוקו בלבר ר"ש ז"ל לעשות מלוק בין מלחא
לשכיחא טובא ובין מלחא לשכיחא ולא שכיחא ופביא פאלון נ"ו ראיה מפפיא לאין
מוחתין בעלי אבל מוחתין בעניות ומ' ונם פביא לבר פרב"ב ז"ל ופראנו פאלון פתו
בלוקים, מלבד ונמת צמים מתוקים אמינא בפא מילה למר יפשר, ופתו ישר
ואמרין נמטיה למר לעבד בפא מלחא ליוקא בתר ליוקא, ולעינא למר הוא
טוביינא למכמי, פר' נתן לנתיה בלינא לעומקא, ואין מקטלי קני באנמא,
ולא אית בן מילא למעבד בפלין פלוקא, ומלינא לנפמא למר סמילא ולין נפמא
לפנלקא, ולעינא לבעלינא ליתי מר מילי לין ייתא מקו פאי סרב"א מרבן לאוא
שלרנא ליה חורמא ופוא מפלר לן מתקא, ועכ"ן בפאי פלפתא לקא' למעבד מלוקא
בין שכיח טובא ובין שכיח ולא שכיח, מפלרנא עלה ומפמבנא בזכותא כמה למפמב
אינשי בעיסקא למלינא בה טובא ולמיא כמומין בבשרא שמינא ומרורא עתיקא
ולא אשכחנא לה סמיכתא לא במתני ולא בנ' ולא בסמרא לוקא, אבל מאשר שמענו
מפי רבותינו כן ראינו בכל לבר' פמפרשים ז"ל לאין לנו בכל מילי אלא ב' מלוקות א
אונסא לא שכיח לאחרי עליה לאנוס הוא, ואונסא לשכיח לאחרי עליה לא אונסא
הוא לפו"ל לאיתנייו"ו פמי שפזכירו ר"ל בכולהו לופתי לתלמודא ובלבר פמפ' ז"ל
מלשים נט ישנים: איברא שפתלוק פזה ר"ל אונסא לשכיח טובא ושכיח
ולא שכיח מצאנוהו שעשאוהו ר"ל בעלי פתו ופביאוהו בריש נ"ה לכתובות לענין
ניטין בלבד לאחרי פחם תרי לישני, לרבא בלישנא קמא א' רבא ולענין ניטין אינו
כן אלמא קסבר רבא אין אונס בניטין ואוקימנא לסברא לנמשיה קא' ונעמא
הוא משום צנעות ומרוצות ולישנא בתרא אחרי א"ל א' רבא וכן לענין ניטין
אלמא קסבר רבא יש אונס בניטין, ואשכחנא לקמי סתמא לתלמודא בכל פשולת
בלישנא קמא לרבא לא' פחם ופוא לא' אילא נסיבנא עלל יום לפני ניטא כי
מטולל יום א' מטרת טרחנא ומסקינן אי משום אונס אין אונס בניטין ובמ' מי
שאתן מסקינן איפבא, לאחרי פחם פ"ן ניטך מפיום אם מתי מתוליזה ונמל
עליו פכיח ומ' אינו נט ואוקי טעמא רבא ונמיה משום לאנוס הוא לאונסא
לא שכיחא הוא ופוי אונסא אמ' בניטין, ותרצו ז"ל בזה ז"ל ד' ענני אונס
פם לא שכיח כלל כפפיא למי שאתן לאחרי בין לא' פ"ן ניטך אם מתי מתוליזה
בין אם א' אם לא אעמוד מתוליזה ונמל עליו פכיח ומ' לא פוי נט אמ' ללישנא
קמא לרבא לא' אין אונס פבא יש אונס לא שיך פחם לתקן משום צנעות ו
ומרוצות לעולם לא סברי צנעות לנמל עליו פכיח כיון לא שכיח כלל, מרוצות
נמי ליפא למיחש כיון לא שכיח כלל שיעשה כן, ואונס לשכיח כיון פפיא למסקוה
מעברא אמ' ללישנא בתרא אין אונס לאיבעי ליה לאיתנייו ומ' אבל אונס לשכיח
ולא

אחיו אינו מוסיף אלא שהוא מוסיף חומש בשביל שלא יהא חסר בשעת הדחק. ואם תאמר מנין לנו שהוא מוסיף חומש בשביל שלא יהא חסר בשעת הדחק, ומנין שאינו מוסיף אלא

שלמה לא יכול לומר שהוא יודע שהוא יודע שהוא יודע

ماء اغبر ما دموا يجوز عليه ما ذكرنا ان يكون اصغر جسمه حتى شاهد بعض اجزاء الماء وهذا يجوز عليه ما ذكرنا ان يكون اصغر جسمه حتى لا يدركه ناظر فاذا كان كذلك فلا يجوز ان يكون الماء مركبا من اجزاء لا تدرك بالحس لانه لا يجوز ان يكون الشي

ולכן הוא הלכה: הכותב את הגט ונתקן שמו, ואינו יודע היכן הוא
כתוב, הרי זה כשר. הכותב גט לאשה בשם אחד ונמצא שמה
שם אחר, כיצד? כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שם אחר,
הרי זה גט פסול. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות,
כיצד? כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות, ואין
אחד מהן שם אביה, הרי זה גט פסול. כתב לה בשם אחד
ונמצא שמה שני שמות, ואחד מהן שם אביה, הרי זה גט
כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות, ואחד
מהן שם אביה, ואינו יודע איזה מהן שם אביה, הרי זה
גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות,
ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה, הרי זה גט
כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות, ואחד
מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה, ואינו יודע איזה
מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה, הרי זה גט כשר.

הלכות גירושין

פרק ג

הלכה א: כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות,
ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה, ואינו יודע
איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה, הרי זה גט
כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני שמות,
ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה, ואינו יודע
איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה, ואחד מהן
שם אחר, הרי זה גט פסול. כתב לה בשם אחד ונמצא
שמה שני שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם
אמה, ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם
אמה, ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם
אחר, הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה
שני שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני
שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני
שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני
שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני
שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר,
הרי זה גט כשר. כתב לה בשם אחד ונמצא שמה שני
שמות, ואחד מהן שם אביה, ואחד מהן שם אמה,
ואינו יודע איזה מהן שם אביה ואיזה מהן שם אמה,
ואחד מהן שם אחר, ואינו יודע איזה מהן שם אחר

בשעה

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [

ש"ק. ואם אמר לו הרי זה כמי שאמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם
אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות
ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש
שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה
ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה
לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם
אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו
שליחות ולא עשה ואם אמר לו בפירוש שיעשה לו שליחות ולא עשה ואם אמר

ויקרא רבה פרשה ד' סימן ג'. ילקוט שמעוני ויקרא רמז תקנ"ה. ילקוט מכירי תהלים מזמור ל"ב. ילקוט ראובני פרשת ויקרא. ילקוט חדש פרשת ויקרא. ילקוט הגדול פרשת ויקרא. ילקוט הגדול פרשת ויקרא. ילקוט הגדול

ואת אמו. ועתה עכשיו בראותם את יוסף שלחו ידם בו ויקחוהו ויתנהו בבור. ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה בא. ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו בבור אחד ואמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלומותיו. וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש. וישלכו אותו בבור ויקחו את כתונתו ויטבלו את הכתונת בדם שעיר העזים ויביאו את הכתונת אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתונת בנך היא אם לא. ויכירה ויאמר כתונת בני חיה רעה אכלתהו טרף טורף יוסף. ויקרע יעקב שמלותיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים. ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה. ויבך אותו אביו. ויוסף נמכר למצרים ליפטפרע סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה. ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדוניו המצרי. וירא אדוניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עושה יהוה מצליח בידו. וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אותו ויפקדהו על ביתו ואת כל אשר יש לו נתן בידו. ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה. ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל. ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה. ותשא אשת אדוניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי. וימאן ויאמר אל אשת אדוניו הן אדוני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידו. אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים. ותהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ויהי כהיום הזה ויבא הבית לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית. ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה. ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה וינס החוצה. ותקרא לאנשי ביתה ותאמר אליהם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול. ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס החוצה. ותניח בגדו אצלה עד בוא אדוניו אל ביתו. ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי. ויהי כשמעי כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס החוצה. ויהי כשמע אדוניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו. ויקח אדוני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר. ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר. ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עושה. לא ראה שר בית הסהר את כל מאומה בידו כאשר יהוה אתו ואשר הוא עושה יהוה מצליח. ויהי אחרי הדברים האלה חטא משקה מלך מצרים ואפה לאדוניהם למלך מצרים. ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים. ויתן אותם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם. ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהיו ימים במשמר. ויחלמו חלום שניהם איש חלומו כפתרון חלומו אשר לאפה משקה ואשר לאפה מצרים אסורים בבית הסהר. ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אותם והנם זעפים. וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדוניו לאמר מדוע פניכם רעים היום מתמול שלשום. ויאמרו אליו חלום חלמנו ופותר אין אתו ויאמר יוסף הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי. ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני. ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה עלתה נצה יצא אשכלותיה ענבים. וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אותם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה. ויאמר יוסף אליו זה פתרונו שלשת השרגים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו. כי אם זכרתני אתך כאשר יטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה. כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור. ויראה שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי. ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה והעוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי. ויען יוסף ויאמר זה פתרונו שלשת הסלים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך והתלה אותך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך. ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו. ויישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה. ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף. ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו. ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עומד על היאר. והנה מן היאר עולות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו. והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר. ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות. ויקץ פרעה. וישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות. והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות והשדופות את שבע השבלים הבריאות והמלאות. ויקץ פרעה והנה חלום. ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה. ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום. פרעה קצף על עבדיו ויתן אותי במשמר בית שר הטבחים אותי ואת שר האופים. ויחלמו חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון חלומו חלמנו. ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלומותינו איש כחלומו פתר. והיה כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני ואותו תלה. ויישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצוהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה. ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו. ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה. ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנה אנכי עומד על שפת היאר. והנה מן היאר עולות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר ודקות בשר לא ראיתי כהנה רעות במצרים לרוע. ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הבריאות הראשנות. ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה. ואיקץ. ואראה בחלומי והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות. והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות. ואמר אל החרטמים ואין מגיד לי. ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה. שבע פרות הטבת שבע שנים הנה ושבע השבלים הטבת שבע שנים הנה חלום אחד הוא. ופרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבלים הריקות שדופות הקדים יהיו שבע שני רעב הנה. הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה. הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים. וקמו שבע שנים רעב אחריהן וכלה כל השבע בארץ מצרים וכלה הרעב את הארץ. והלא נשכח השבע בארץ מצרים מפני הרעב אחריכן כי כבד הוא מאד. ועל השנות פרעה פעמים על כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשתו. ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים. יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע. ויקבצו את כל אכל השנים הטובות האלה הבאות ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו. והאכל היה לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיינה בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב. וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו. ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו. ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך. אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך. ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים. ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש אותו בגדי שש וישם רביד הזהב על צוארו. וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך. ונתון אותו על כל ארץ מצרים. ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים. ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים. ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים. ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים. ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה. ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר. וליוסף יולדו שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און. ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי. ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי. ותכלינה שבע שני השבע אשר היו בארץ מצרים. ותחלנה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם. ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו. והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים. וחזק הרעב בארץ מצרים. וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ.

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה. אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח. ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן ויליד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו. ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו. ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת. ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוספון לראות פני. ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני. ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אכל. ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו. ויאמר עבדך אבי אתנו אתם ידעתם כי שני ילדה לי אשתי. ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טורף ולא ראיתיו עד הנה. ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו אסון והורדתם את שיבתי ברעה שאולה. ועתה כבאי אל עבדך אבי והנער אין אתנו וכי נפשו קשורה בנפשו. והיה כראותו כי אין הנער ומת ואת עבדיך הורידו את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה. כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לאבי כל הימים. ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו. כי איכה אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעת אבי אשר ימצא. וישב יוסף ויבך את קולו וישמעו מצרים ותשמע בית פרעה. ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו. ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה. ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם. כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר. וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה. ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים. מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד. וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך. וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך. והנה עיניכם רואות והנה עיני שמעי אתכם פי הדבר אלכם. והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה. ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו. וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו. והקול נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו. ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען. וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואתם תאכלו את חלב הארץ. ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם. ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא תהיה. ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך. לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות. ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך. וישלח את אחיו ויילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך. ויעלו ממצרים ויבאו ארצה כנען אל יעקב אביהם. ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם. וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם. ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות. ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבעה ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק. ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני. ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך. ויקם יעקב משבע ויישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו. ויקחו את מקנהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבא יעקב ומכל זרעו אתו. בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה. ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב וראובן בכור יעקב. ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי. ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית. ובני לוי גרשון קהת ומררי. ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען. ויהיו בני פרץ חצרון וחמול. ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון. ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל. ובני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה. ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ערי ואראלי. ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל. אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש. בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין. ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און מנשה ואפרים. ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי ורא מופים וחופים וארד. אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל נפש ארבעה עשר. בני דן חושים. ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם. אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל נפש שבעה. כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה יוצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים וששה. ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שנים כל נפש בית יעקב הבאה מצרימה שבעים. ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן. ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד. ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי. ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי. והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובל אשר להם הביאו. והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם. ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן.

סומכוס

פלוני סתם ותפיסתו, שהוא כמעט כדעת רבי יוחנן שהלכה כמותו בכל מקום, כבר אמרנו שאין הלכה כמותו אלא כשהוא מסכים לשאר חכמים, ולפעמים אפילו כשהוא מסכים לשאר חכמים אין הלכה כמותו אלא כשהוא מנמק את דבריו, ובמקום שאינו מנמק את דבריו אין הלכה כמותו אלא כשהוא מסכים לשאר חכמים. ורבי יוחנן לא נמנה עם חכמים אלו, שהרי לא מנמק את דבריו ולא מסכים לשאר חכמים. ואם תאמר, אם כן מה הועילו חכמים בדבריו, הרי אין הלכה כמותו, הועילו הרבה, שהרי אפילו כשאין הלכה כמותו אין מורידין את דבריו מן הכלל, ואפילו כשהוא חולק על כל חכמי דורו אין מורידין את דבריו מן הכלל, ואפילו כשהוא חולק על כל חכמי כל הדורות אין מורידין את דבריו מן הכלל, שכל מה שאמר רבי יוחנן אמרו בסיני

سرحدی بلندیوں پر ہمیشہ برف باری رہتی ہے۔ یہ علاقہ سارے صوبے میں سب سے زیادہ برف باری کے لیے مشہور ہے۔ یہاں جاڑے کے موسم میں عام طور پر ۱۵ فٹ تک برف پڑتی ہے۔ اس لیے یہاں کے لوگ اپنے مویشی نیچے میدانوں میں بھیج دیتے ہیں۔ جب برف پگھلتی ہے تو یہ مویشی واپس آتے ہیں۔ اس علاقے میں بہت سے چشمے ہیں۔ ان کا پانی بہت ٹھنڈا اور میٹھا ہوتا ہے۔ یہاں کے لوگ اپنی روزمرہ ضروریات کے لیے اسی پانی کو استعمال کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت محنتی ہیں۔ وہ اپنے کھیتوں میں سخت محنت کرتے ہیں۔ ان کی محنت کی وجہ سے یہاں کی زمین بہت زرخیز ہے۔ یہاں کے لوگ اپنے مہمانوں کی بہت عزت کرتے ہیں۔ وہ اپنے مہمانوں کو اپنے گھر کا بہترین کھانا کھلاتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت بہادر ہیں۔ وہ اپنے ملک کی حفاظت کے لیے ہمیشہ تیار رہتے ہیں۔ ان کی بہادری کی وجہ سے دشمن کبھی بھی اس علاقے پر قبضہ نہیں کر سکا۔ یہاں کے لوگ بہت مہمان نواز ہیں۔ وہ اپنے مہمانوں کو اپنے گھر میں ٹھہرانے کے لیے ہمیشہ تیار رہتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت سادہ زندگی گزارتے ہیں۔ وہ اپنی ضروریات کے لیے زیادہ پیسے خرچ نہیں کرتے۔ یہاں کے لوگ بہت ایمان دار ہیں۔ وہ کبھی کسی کو دھوکا نہیں دیتے۔ یہاں کے لوگ بہت صاف ستھرے رہتے ہیں۔ وہ اپنے گھروں اور اپنے کپڑوں کو ہمیشہ صاف رکھتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت خوش مزاج ہیں۔ وہ ہمیشہ ہنستے مسکراتے رہتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے دوست ہیں۔ وہ اپنے دوستوں کی ہر ممکن مدد کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے پڑوسی ہیں۔ وہ اپنے پڑوسیوں کے ساتھ ہمیشہ اچھا سلوک کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے رشتہ دار ہیں۔ وہ اپنے رشتہ داروں کے ساتھ ہمیشہ اچھا برتاؤ کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے انسان ہیں۔ وہ ہمیشہ اچھے کام کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے مسلمان ہیں۔ وہ ہمیشہ نماز پڑھتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے شہری ہیں۔ وہ ہمیشہ قانون کی پابندی کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے محب وطن ہیں۔ وہ ہمیشہ اپنے ملک کی خدمت کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے انسان ہیں۔ وہ ہمیشہ اچھے کام کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے مسلمان ہیں۔ وہ ہمیشہ نماز پڑھتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے شہری ہیں۔ وہ ہمیشہ قانون کی پابندی کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے محب وطن ہیں۔ وہ ہمیشہ اپنے ملک کی خدمت کرتے ہیں۔

سرحدی بلندیوں پر ہمیشہ برف باری رہتی ہے۔ یہ علاقہ سارے صوبے میں سب سے زیادہ برف باری کے لیے مشہور ہے۔ یہاں جاڑے کے موسم میں عام طور پر ۱۵ فٹ تک برف پڑتی ہے۔ اس لیے یہاں کے لوگ اپنے مویشی نیچے میدانوں میں بھیج دیتے ہیں۔ جب برف پگھلتی ہے تو یہ مویشی واپس آتے ہیں۔ اس علاقے میں بہت سے چشمے ہیں۔ ان کا پانی بہت ٹھنڈا اور میٹھا ہوتا ہے۔ یہاں کے لوگ اپنی روزمرہ ضروریات کے لیے اسی پانی کو استعمال کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت محنتی ہیں۔ وہ اپنے کھیتوں میں سخت محنت کرتے ہیں۔ ان کی محنت کی وجہ سے یہاں کی زمین بہت زرخیز ہے۔ یہاں کے لوگ اپنے مہمانوں کی بہت عزت کرتے ہیں۔ وہ اپنے مہمانوں کو اپنے گھر کا بہترین کھانا کھلاتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت بہادر ہیں۔ وہ اپنے ملک کی حفاظت کے لیے ہمیشہ تیار رہتے ہیں۔ ان کی بہادری کی وجہ سے دشمن کبھی بھی اس علاقے پر قبضہ نہیں کر سکا۔ یہاں کے لوگ بہت مہمان نواز ہیں۔ وہ اپنے مہمانوں کو اپنے گھر میں ٹھہرانے کے لیے ہمیشہ تیار رہتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت سادہ زندگی گزارتے ہیں۔ وہ اپنی ضروریات کے لیے زیادہ پیسے خرچ نہیں کرتے۔ یہاں کے لوگ بہت ایمان دار ہیں۔ وہ کبھی کسی کو دھوکا نہیں دیتے۔ یہاں کے لوگ بہت صاف ستھرے رہتے ہیں۔ وہ اپنے گھروں اور اپنے کپڑوں کو ہمیشہ صاف رکھتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت خوش مزاج ہیں۔ وہ ہمیشہ ہنستے مسکراتے رہتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے دوست ہیں۔ وہ اپنے دوستوں کی ہر ممکن مدد کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے پڑوسی ہیں۔ وہ اپنے پڑوسیوں کے ساتھ ہمیشہ اچھا سلوک کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے رشتہ دار ہیں۔ وہ اپنے رشتہ داروں کے ساتھ ہمیشہ اچھا برتاؤ کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے انسان ہیں۔ وہ ہمیشہ اچھے کام کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے مسلمان ہیں۔ وہ ہمیشہ نماز پڑھتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے شہری ہیں۔ وہ ہمیشہ قانون کی پابندی کرتے ہیں۔ یہاں کے لوگ بہت اچھے محب وطن ہیں۔ وہ ہمیشہ اپنے ملک کی خدمت کرتے ہیں۔

زمانۂ جاہلیت کی ایک اور رسم یہ تھی کہ جب کوئی شخص اپنے کسی عزیز کی موت پر نوحہ کرتا تو اس کے ساتھ ہی اس کی بیوی، لونڈی اور گھوڑے کو بھی قتل کر دیا جاتا تھا۔ اس رسم کو "عقر" کہتے تھے۔ اسلام نے اس رسم کو بھی ختم کر دیا۔

سالانہ خلاصہ

۱۔ خلاصہ سطور ذیل میں ایک ایسی تحریر کا خلاصہ پیش کیا جائے گا جو کسی مضمون، مقالے، رپورٹ یا کتاب کے آغاز میں لکھا جاتا ہے۔ اس کا مقصد پڑھنے والے کو یہ بتانا ہوتا ہے کہ اس میں کیا کچھ لکھا گیا ہے۔ خلاصہ عموماً تین سو الفاظ سے زیادہ نہیں ہونا چاہیے۔ اس میں غیر ضروری تفصیلات، مثالیں اور حوالے نہیں دینے چاہئیں۔ صرف اصل نکات بیان کیے جائیں۔

۲۔ خلاصہ لکھنے کا طریقہ یہ ہے کہ پہلے پوری تحریر کو غور سے پڑھا جائے۔ پھر ہر پیراگراف کا مرکزی خیال نوٹ کیا جائے۔ اس کے بعد ان خیالات کو اپنے الفاظ میں مختصر طور پر لکھا جائے۔ اس میں مصنف کے اصل الفاظ کو جوں کا توں نہیں لکھنا چاہیے۔ البتہ اگر کوئی جملہ بہت اہم ہو تو اسے حوالہ دے کر لکھا جا سکتا ہے۔

۳۔ خلاصہ ہمیشہ تیسرے شخص میں لکھا جاتا ہے۔ اس میں "میں" یا "ہم" کا استعمال نہیں کیا جاتا۔ اس کی زبان سادہ اور آسان ہونی چاہیے۔ جملے چھوٹے اور واضح ہونے چاہئیں۔ ایک ہی بات کو بار بار دہرانا نہیں چاہیے۔ خلاصہ لکھنے کے بعد اسے ایک بار پھر پڑھ کر دیکھ لینا چاہیے تاکہ اس میں کوئی غلطی نہ رہ جائے۔

الله تعالى وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد يحيي ويميت وهو على كل شيء قدير. أما بعد فإن أصدق الحديث كتاب الله وخير الهدي هدي محمد ﷺ وشر الأمور محدثاتها وكل بدعة ضلالة وكل ضلالة في النار. وقد رأيت أن أجمع لك في هذا الكتاب ما تحتاج إليه من أمر دينك وما يقربك إلى الله تعالى ويباعدك من سخطه ويدخلك الجنة ويزحزحك عن النار، وأن أبين لك ما أوجب الله عليك من أمره ونهيه وما أحل لك وما حرم عليك، وأن أرشدك إلى ما فيه صلاح دنياك وآخرتك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق الناس وما يجب لك عليهم، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق نفسك وما يجب لها عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهلك وولدك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أقاربك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق جيرانك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أصدقائك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق رعيتك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق ولاة أمرك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل ذمتك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل ولائك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل عهدك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل ملتك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل بلدك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل قريتك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل مسجدك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل سوقك وما يجب لهم عليك، وأن أعرفك ما يجب عليك من حقوق أهل مدين

MTA KÖNYVTÁR

ואמר
ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק משום שלשה דברים אמר רבי שמעון בן יוצדק משום שלשה דברים א

مهمة جدًا يجب مراعاتها عند تحرير الوثائق الرسمية، وهي ما يتعلق بالتواريخ. فالتاريخ ليس مجرد رقم يُكتب في نهاية الوثيقة، بل هو عنصر أساسي في تحديد صحتها وقوتها القانونية. ولذلك يجب على الكاتب أن يكتب التاريخ بدقة كاملة، فيذكر اليوم والشهر والسنة بوضوح، ويتجنب الاختصار الذي قد يؤدي إلى اللبس أو الخطأ. فمثلًا، لا يكفي أن يكتب "في شهر كذا"، بل يجب أن يحدد الشهر بالاسم الكامل، وأن يذكر السنة بالأرقام والحروف معًا إذا اقتضى الأمر ذلك.

ومن الأمور التي ينبغي التنبه لها أيضًا أن بعض الوثائق تحتاج إلى تاريخين: تاريخ تحريرها وتاريخ العمل بها، وهذا يحدث كثيرًا في العقود والاتفاقيات. فقد يُحرَّر العقد في يوم معين، لكنه لا يبدأ سريانه إلا بعد مدة أو عند وقوع شرط معين. وفي هذه الحالة يجب أن يُفرَّق بين التاريخين بعبارة واضحة، حتى لا يقع أي التباس بين وقت إبرام العقد ووقت بدء تنفيذه. وهذا من أدق ما يُطلب من الكاتب المتمرس.

كما أن من الأخطاء الشائعة أن يُترك التاريخ ناقصًا على أمل أن يُستكمل لاحقًا، وهذا خطأ كبير قد يؤدي إلى رفض الوثيقة أو الطعن فيها. فالوثيقة التي لا تاريخ فيها تُعدّ في نظر القانون ناقصة الأركان، ولا يُعتد بها في كثير من الحالات. ولذلك فإن الواجب على الكاتب أن يتأكد من كل بيانات الوثيقة قبل أن يضع توقيعه عليها، وأن يراجعها بعناية حتى لا يقع في خطأ يمكن تجنبه بسهولة.

ومن الأمور التي ينبغي التنبه لها أيضًا أن بعض الوثائق تحتاج إلى تاريخين: تاريخ تحريرها وتاريخ العمل بها، وهذا يحدث كثيرًا في العقود والاتفاقيات. فقد يُحرَّر العقد في يوم معين، لكنه لا يبدأ سريانه إلا بعد مدة أو عند وقوع شرط معين. وفي هذه الحالة يجب أن يُفرَّق بين التاريخين بعبارة واضحة، حتى لا يقع أي التباس بين وقت إبرام العقد ووقت بدء تنفيذه. وهذا من أدق ما يُطلب من الكاتب المتمرس.

كما أن من الأخطاء الشائعة أن يُترك التاريخ ناقصًا على أمل أن يُستكمل لاحقًا، وهذا خطأ كبير قد يؤدي إلى رفض الوثيقة أو الطعن فيها. فالوثيقة التي لا تاريخ فيها تُعدّ في نظر القانون ناقصة الأركان، ولا يُعتد بها في كثير من الحالات. ولذلك فإن الواجب على الكاتب أن يتأكد من كل بيانات الوثيقة قبل أن يضع توقيعه عليها، وأن يراجعها بعناية حتى لا يقع في خطأ يمكن تجنبه بسهولة.

לקמן.

ואם לא יתן את הגט ויגרשנה ויצא ויתן לה גט ויכתוב לה שטר שחרור ויאמר לה הרי את בת חורין לכל אדם ואין לי עליך כלום ולא י

[illegible] אבל אם אתה מקפיד על כך, אזי אתה מחויב לשלם לו את כל הנזק שנגרם לו, כי אתה הוא שגרמת לו את הנזק הזה. ואם אתה אומר שאתה מוכן לשלם לו את הנזק הזה, אבל אתה לא מוכן לשלם לו את הכסף שהוא הפסיד בגלל שלא הלך לעבוד, אזי אתה מחויב לשלם לו גם את הכסף הזה. ואם אתה אומר שאתה מוכן לשלם לו את הכסף הזה, אבל אתה לא מוכן לשלם לו את הכסף שהוא הפסיד בגלל שלא הלך לעבוד, אזי אתה מחויב לשלם לו גם את הכסף הזה. וכן הדין בכל מקרה דומה.

אם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. ואם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. וכן הדין בכל מקרה דומה.

אם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. ואם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. וכן הדין בכל מקרה דומה.

[illegible] אבל אם אתה מקפיד על כך, אזי אתה מחויב לשלם לו את כל הנזק שנגרם לו, כי אתה הוא שגרמת לו את הנזק הזה. ואם אתה אומר שאתה מוכן לשלם לו את הנזק הזה, אבל אתה לא מוכן לשלם לו את הכסף שהוא הפסיד בגלל שלא הלך לעבוד, אזי אתה מחויב לשלם לו גם את הכסף הזה. ואם אתה אומר שאתה מוכן לשלם לו את הכסף הזה, אבל אתה לא מוכן לשלם לו את הכסף שהוא הפסיד בגלל שלא הלך לעבוד, אזי אתה מחויב לשלם לו גם את הכסף הזה. וכן הדין בכל מקרה דומה.

אם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. ואם אדם גרם נזק לחברו, אפילו אם הוא לא התכוון לגרום לו נזק, אלא שהוא עשה מעשה שבדרך כלל גורם נזק, אזי הוא חייב לשלם לו את הנזק שנגרם. וכן הדין בכל מקרה דומה.

כל שאלה

ואם לא הי' לו לאדם אחר שום דבר שיוכל לשלם לו ונתחייב מיתה בב"ד ונמלט ואח"כ נמצא לו לאדם אחר שיוכל לשלם לו הרי זה חייב לשלם לו ואין לומר שכיון שנתחייב מיתה בב"ד נפקע ממנו חיוב ממון שהרי אפי' אם נתחייב מיתה בב"ד אם נמלט ונמצא לו לאדם אחר שיוכל לשלם לו חייב לשלם לו ואם לא שילם לו ונתחייב מיתה בב"ד ונמלט ואח"כ נ

ARADS KUNSTBIBLIOTHEK

ובמקום שהוא נמצא שם הוא מתחיל לעבוד ולהרוויח כסף. ואז הוא יכול לקנות לעצמו בגדים יפים ולהתחתן עם בחורה יפה. אבל אם הוא לא יעבוד הוא לא יוכל לקנות לעצמו כלום ולא יוכל להתחתן עם אף בחורה. ולכן אני חושב שהוא צריך ללכת לעבוד במקום שבו יש עבודה.

אבל אני לא חושב כך. אני חושב שהוא צריך ללכת ללמוד בישיבה. כי אם הוא ילמד בישיבה הוא יהיה חכם ויוכל לעזור לאנשים אחרים. ואז הוא יוכל להתחתן עם בחורה יפה ולקנות לעצמו בגדים יפים. ואז הוא יוכל לעבוד במקום שבו יש עבודה. ואז הוא יוכל לקנות לעצמו בגדים יפים ולהתחתן עם בחורה יפה

ואם נשבע
יוסף. ומכר הכתוב בעם בלא ס' שעל שלא הודיעו לו שהשליח הוא
לו. והכתוב שלח השליח לו שיכתוב ושלחו לו שטר ואם
הכתוב בפרשת כסף. אמר אמור לכהנים ודבר אליהם
שהשליח נעשה כמוכר שדהו ונתן לו השליח כסף ונתן לו
כתב שדה ואמר לו שדה זו שלך היא ואין לי בה כלום
ואם לא נתן לו כסף אלא שטר בלבד אינו כלום ואם
נתן לו כסף ולא נתן לו שטר אינו כלום עד שיתן לו
שניהם כאחד:

ואם אמר תחלה כתוב ותן לו ואחר כך אמר תן לו
ואחר כך אמר כתוב ותן לו אם נתן לו כסף אחר
שאמר כתוב ותן לו אף על פי שלא נתן לו כסף אחר
שאמר תן לו אלא נתן לו כסף אחר שאמר כתוב ותן
לו הרי זה מכור ואם לאו אינו מכור. ואם אמר כתוב
ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו ונתן לו אינו מכור
שהרי חזר בו קודם שנתן לו. ואם אמר אל תתן לו
ואחר כך אמר כתוב ותן לו ונתן לו הרי זה מכור
שהרי חזר בו קודם שנתן לו. ואם אמר כתוב ותן לו
ואחר כך אמר אל תתן לו ואחר כך אמר כתוב ותן לו
ונתן לו הרי זה מכור שהרי חזר בו קודם שנתן לו
ואם אמר אל תתן לו ואחר כך אמר כתוב ותן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.

ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.
ואם אמר כתוב ותן לו ואחר כך אמר אל תתן לו
ונתן לו אינו מכור שהרי חזר בו אחר שנתן לו.

מעלין

ובזה יש לומר דברי הגמרא, דעלים שבבית לא קנו את הבית אלא מדין חצר, ולכן הוא דוקא בחצר שיש לה מחיצות, דבזה יש לומר שמחמת המחיצות נתכוון להקנות לו את הבית, אבל בלא מחיצות אין לומר כן, ואף שיש לו לבעל הבית לסלק את העלים שבבית, מכל מקום כיון שלא סילקם עדיין הרי הם שלו, ואין לומר שמחמת כך לא נתכוון להקנות לו את הבית, דהא אפילו בחצר שיש לה מחיצות אין לומר כן, דהא יש לו לבעל הבית לסלק את העלים שבחצר, ואף על פי כן אמרינן שמחמת כך נתכוון להקנות לו את החצר עם העלים שבה, ואם כן ה"נ בבית שיש לו לבעל הבית לסלק את העלים שבבית, אף על פי כן אמרינן שמחמת כך נתכוון להקנות לו את הבית עם העלים שבה.

ובזה יש ליישב מה שהקשה הרמב"ן ז"ל על הרמב"ם ז"ל, דאיך כתב הרמב"ם ז"ל דבחצר שיש לה מחיצות אמרינן שמחמת כך נתכוון להקנות לו את העלים שבה, והלא אפילו בחצר שאין לה מחיצות אמרינן שמחמת כך נתכוון להקנות לו את העלים שבה, דהא יש לבעל הבית לסלק את העלים שבחצר, ואף על פי כן אמרינן שמחמת כך נתכוון להקנות לו את העלים שבה, ואם כן מה לי חצר שיש לה מחיצות מה לי חצר שאין לה מחיצות, הרי בשניהם

ב

שמעתי שהוא מאוד אוהב לשון הרע ואינו מקבל שום מוסר ואפילו כשמוכיחים אותו בפני אחרים הוא מתרעם ומתרגז ואומר שאינו יודע שום דבר עליו ואינו מאמין לשום אדם שמדבר לו על זה ומתנהג עם כולם בגסות ובחוצפה ואינו מתבייש מאף אחד ואפילו מאנשים גדולים ממנו בחכמה ובמעלות ואינו מקבל שום עצה ואינו מתחשב עם שום אדם ואפילו עם א

ולא כל הזמן שלא עשה לו שום דבר רע ולא הרגיש בו שום דבר רע
ולא ראה בו שום דבר רע ולא שמע עליו שום דבר רע ולא חשב עליו
שום דבר רע ולא דיבר עליו שום דבר רע ולא כתב עליו שום דבר רע
ולא עשה לו שום דבר רע ולא חשב עליו שום דבר רע ולא דיבר עליו
שום דבר רע ולא כתב עליו שום דבר רע ולא עשה לו שום דבר רע
ולא חשב עליו שום דבר רע ולא דיבר עליו שום דבר רע ולא כתב
עליו שום דבר רע ולא עשה לו שום דבר רע ולא חשב עליו שום דבר
רע ולא דיבר עליו שום דבר רע ולא כתב עליו שום דבר רע ולא עשה
לו שום דבר רע ולא חשב עליו שום דבר רע ולא דיבר עליו שום דבר
רע ולא כתב עליו שום דבר רע ולא עשה לו שום דבר רע ולא חשב
עליו שום דבר רע ולא דיבר עליו שום דבר רע ולא כתב עליו שום
דבר רע ולא עשה לו שום דבר רע ולא חשב עליו שום דבר רע ולא
דיבר עליו שום דבר רע ולא כתב עליו שום דבר רע ולא עשה לו

ואחר שהשלים את מלאכתו ויצא מן הבית, ראה שלמה שהיה מהלך בחוץ ומדבר עם אחד מן השרים. ויגש אליהם ויאמר: שלום לכם, אדוני המלך. ויאמר השר: שלום לך, שלמה בן דוד. ויאמר שלמה: מה שמך? ויאמר: שמי יהוידע. ויאמר שלמה: מה מלאכתך? ויאמר יהוידע: אני שר הצבא. ויאמר שלמה: כמה חיילים יש לך? ויאמר יהוידע: יש לי עשרת אלפים חיילים. ויאמר שלמה: האם כולם חיילים טובים? ויאמר יהוידע: כן, כולם חיילים טובים. ויאמר שלמה: האם יש לך חייל אחד שהוא חייל טוב יותר מכולם? ויאמר יהוידע: כן, יש לי חייל אחד שהוא חייל טוב יותר מכולם. ויאמר שלמה: מי הוא החייל הזה? ויאמר יהוידע: החייל הזה הוא בנימין בן יעקב. ויאמר שלמה: מדוע בנימין הוא חייל טוב יותר מכולם? ויאמר יהוידע: בנימין הוא חייל טוב יותר מכולם כי הוא חזק וגיבור, והוא יודע להשתמש בנשק בצורה מיומנת. הוא גם חכם ויודע לתכנן אסטרטגיות טובות. הוא לא מפחד ממלחמה, והוא תמיד מוכן להקריב את חייו למען המדינה. ויאמר שלמה: אני רוצה לראות את בנימין בן יעקב. ויאמר יהוידע: אני אקרא לו. ויקרא יהוידע לבנימין בן יעקב. ויבוא בנימין בן יעקב אל שלמה ויאמר: שלום לך, אדוני המלך. ויאמר שלמה: שלום לך, בנימין בן יעקב. ויאמר בנימין: מה שמך? ויאמר שלמה: שמי שלמה בן דוד. ויאמר בנימין: אני יודע מי אתה. אתה המלך שלמה. ויאמר שלמה: כן, אני המלך שלמה. ויאמר בנימין: מה אני יכול לעשות עבורך? ויאמר שלמה: אני רוצה שתהיה החייל הטוב ביותר בצבא שלי. ויאמר בנימין: אני אעשה כל מה שאני יכול כדי להיות החייל הטוב ביותר בצבא שלך. ויאמר שלמה: אני מאמין בך, בנימין בן יעקב. ויאמר בנימין: תודה לך, אדוני המלך. ויאמר שלמה: אתה יכול ללכת עכשיו. ויאמר בנימין: אני אלך עכשיו. ויאמר שלמה: שלום לך, בנימין בן יעקב. ויאמר בנימין: שלום לך, אדוני המלך. ויצא בנימין בן יעקב מן החדר. ויאמר שלמה: אני מאמין שבנימין בן יעקב יהיה החייל הטוב ביותר בצבא שלי. ויאמר יהוידע: אני מאמין שבנימין בן יעקב יהיה החייל הטוב ביותר בצבא שלך. ויאמר שלמה: אני מאמין שבנימין בן יעקב יהיה החייל הטוב ביותר בצבא שלי כי הוא חזק וגיבור, והוא יודע להשתמש בנשק בצורה מיומנת. הוא גם חכם ויודע לתכנן אסטרטגיות טובות. הוא לא מפחד ממלחמה, והוא תמיד מוכן להקריב את חייו למען המדינה. ויאמר יהוידע: אני מאמין שבנימין בן יעקב יהיה החייל הטוב ביותר בצבא שלך כי הוא חזק וגיבור, והוא יודע להשתמש בנשק בצורה מיומנת. הוא גם חכם ויודע לתכנן אסטרטגיות טובות. הוא לא מפחד ממלחמה, והוא תמיד מוכן להקריב את חייו למען המדינה

ש"ץ

בפרשה אחת, אומרת סתומה, זו היא שהיא אומרת שהיא מצוה לעשות את כל המצוות שבתורה, ואם כתוב בה בכל מקום בפרשה כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם, זו מצוה שהיא שקולה כנגד כל המצוות שבתורה. ואם תאמר, הרי

ואין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך ואין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך. ואם אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך, אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא מוחזק בכך.

ACADEMIE ROUMAINE PARIS

אחת

ואם יש לו ספק בדבר אם הוא בן תשע שנים או עשר שנים, הרי זה בחזקת שהוא בן תשע שנים ויום אחד, ואינו יכול לעשות מעשה עד שיביא שתי שערות. ואם הביא שתי שערות אף על פי שאין רואין אותן, הרי זה בחזקת שהוא בן שתים עשרה שנה ויום אחד, ויכול לעשות מעשה.

הלכה ב

אין לשער זקנה בשנים, אלא מי שראוי לו שיזקין בדרך הטבע, כגון שהיה בן שבעים שנה ויתר, ונשתנו שערותיו ונתקמטו ונראה בהן סימני זקנה, הרי זה בחזקת שהוא זקן. ואם הוחזק בזקנה ואחר כך ראוהו שחזר לשחרותו, הרי זה בחזקת שהוא זקן עד שיעמוד על כך שלושה חדשים. ואם עמד על כך שלושה חדשים ולא חזר לזקנה, הרי זה בחזקת שהוא בן תשעים שנה ויום אחד, ויכול לעשות מעשה. ואם חזר לזקנה אחר שלושה חדשים, הרי זה בחזקת שהוא זקן. ואם עמד על כך שלושה חדשים ולא חזר לזקנה, הרי זה בחזקת שהוא בן מאה שנה ויום אחד, ויכול לעשות מעשה. ואם חזר לזקנה אחר שלושה חדשים, הרי זה בחזקת שהוא זקן. ואם עמד על כך שלושה חדשים ולא חזר לזקנה, הרי זה בחזקת שהוא בן מאה ועשרים

Digitized by the Library and Information Centre of the Hungarian Academy of Sciences

Papir cenți 100 Forgalmazza: Civis Papír Irószer Kft.4033 Debrecen, Veres Péter u. 31

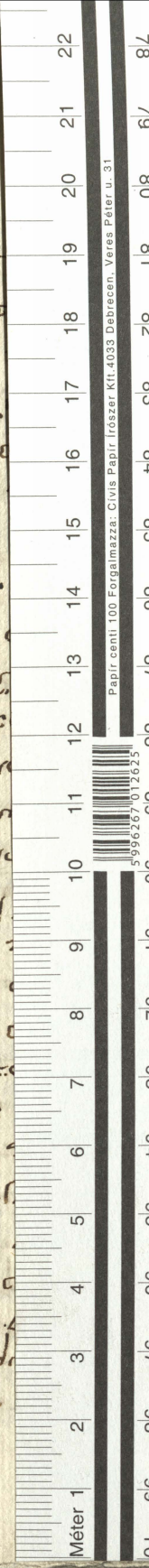

Zum Ausgleich von ...

Kaufmann gy.
A. 133 sz.

